

N. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
πρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σανδῆς, (συνέχεια), μετάφρασις
Ι.Ι. Σκυλίση. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ὁ ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια),
μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝ-
ΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχεια), μετάφρασις Δμλ. — ΗΜΕΡΑ
ΓΑΜΩΝ, διήγημα Α. GARREAU.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆ :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Καὶ κατεκυλίσθη μετὰ τοῦ ἀτυχοῦς Ζεδάν. (σελ. 27).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Γ

Ἦρκεσαν τρεῖς μῆνες ὅπως γίνη αὐτῆ
μου ἢ μεταμόρφωσις. Ἦλθεν ἐν τούτοις ἡ
παρκαμὸνῃ τοῦ γάμου, καὶ ἐξ ὄλων τῶν ἐγ-
γράφων τὰ ὅποια εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Λεώ-
νης νὰ μας φέρῃ, ἀφίχθησαν μόνα τὰ ἀπο-

δεικτικὰ περὶ τῆς ἐξ εὐγενῶν καταγωγῆς
του, καὶ τὸ βαπτιστικόν του. Περὶ δὲ τῶν
ἀφορώντων εἰς τὴν περιουσίαν του, τὰ εἶχε
ζητήσῃ παρ' ἄλλου τινος νομικοῦ καὶ ἐ-
βραδύναν διὰ τοῦτο νὰ ἔλθουν. Ἄκρως ἐ-
στενοχωρεῖτο καὶ ἠγανάκτει δι' αὐτὴν τὴν
βραδύτητα, καθὼ ἀναβάλλουσιν τὴν ἐνω-
σίν μας ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἐνζ πρῶτῃ,
ἔρχεται ὡτάν ἀπηλπισμένος καὶ ἐξάγει ἐκ
τοῦ κόλπου του καὶ μᾶς δίδει ν' ἀναγνώ-
σωμεν μίαν ἐπιστολὴν ἀνευ ταχυδρομικῆς
σφραγίδος, ἦν, ὡς εἶπεν, ἔλαβε δι' ἰδιαι-
τέρως εὐκαιρίας. Αὐτὴ τὸν ἀνήγγελλεν ὅτι

ὁ ἐπίτροπός του ἀπέθανεν, ὁ δὲ διάδοχος
ἐκείνου εὗρηκε τὰ ἐγγράφα του εἰς μεγά-
λην ἀταξίαν καὶ ἐχρειαζέτο καιρός, μία ἢ
δύο ἐβδομάδες, ἕως νὰ τὰ τακτοποιήσῃ
πρὸς εὔρεσιν τῶν ζητουμένων καὶ ἀποστο-
λὴν αὐτῶν εἰς τὴν αὐθεντείαν του (sua
signoria). Τὸ πρόσκομμα τοῦτο ἔφερε
τὸν Λεώνην ἐξω φρενῶν ἀπέθνησκεν, ὡς
ἔλεγεν, ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας καὶ τῆς λύ-
πης του πρὶν παρῆλθωσιν αἱ ἀφόρητοι αὐ-
ταὶ δεκαπέντε ἡμέραι. Ἐπεσεν εἰς μίαν
τῶν θρονίδων καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὅχι, μὴ χαμογελάς, Δὸν Ἀλατε, δὲν

ἦσαν πλαστὰ αὐτὰ τὰ δάκρυα. Ἐτεῖνα πρὸς αὐτὸν τὸ χεῖρ μου ὅπως τὸν παρηγορήσω, καὶ τὸ χεῖρ μου κατεβρῆχη τὸσαν ὥστε κινήθεισα εἰς συμπάθειαν ἐδόθην· καὶ ἐγὼ εἰς λυγμούς.

Οὐδὲ ἡ μήτηρ μου ἡ πτωχὴ κατάρθρωσε ν' ἀνέβη. Τρέχει κλαίουσα νὰ ζητήσῃ τὸν πατέρα μου εἰς τὸ ἔργαστήριόν του. — Ἄ, νὰ σέ πῶ, αὐτὸ καταστῆ μία τυραννία ἀπὸ τὰς βαρβαρότεραι, τὸν λέγει σύρουσα αὐτὸν πλησίον μας. Κύτταξε αὐτὰ τὰ ταλαίπωρα δύο παιδιὰ! Πῶς βαστᾷ ἡ ψυχὴ σου νὰ ἀνακνήσῃ εἰς τὴν πληρωσιν τῆς εὐτυχίας των, ἐνῶ εἶσαι καὶ μάρτυρ αὐτόπτης τοῦ ὄ,τι πάσχουν! Θέλεις ἡγουν νὰ σκοτώσῃς τὴν κόρην σου, καὶ καλὰ διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἓνας ἀπλοῦς τύπος; Μήπως αὐτὰ τὰ ἔγγραφα καὶ ἂν ἔλθουν ὀκτῶ ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον δὲν θὰ ἦναι κατὰ πάσαν ἐπιθυμίαν μας; Δηλαδή τί φοβεῖσαι; Ὡς κἀνένα ἀπατεῶνα ἐκλαμβάνεις τὸν Λεώνην; Χριστιανέ μου, δὲν καταλαμβάνεις ὅτι ἡ ἐπιμονὴ σου εἰς τὸ νὰ ἰδῆς τὰ ἀποδεικτικὰ τῆς περιουσίας του εἶνε ἐξυβριστικὴ πρὸς αὐτὸν καὶ σκληροτάτη πρὸς τὴν Ἰουλίτταν;

Ὁ πατέρας τὰ ἔχασε, τὸ μὲν ἀκούων αὐτὰς τὰ ἐπιπλήξεις, τὸ δὲ βλέπων μάλιστα τὸν κλαυθμόν μου ὤμοσεν ὅτι ποτὲ δὲν ὑπῆγεν ὁ νοῦς του εἰς τόσῃ ἀπαίτησιν, καὶ ὅτι θὰ ἔκαμνε πᾶν ὄ,τι ἐγὼ ἤθελα. Μετὰ κατησπᾶσθη χιλιάκις, καὶ ἐλάλησε πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς παιδίον ἐξαετές, ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ ὁποίου διὰ νὰ λυτρωθῶμεν, ἐνδίδομεν εἰς πᾶσαν φαντασίαν του.

Ἦλθεν ἐπὶ τούτοις καὶ ἡ θεία μου, ἥτις ὁμῶς ἐλάλησε μὲ ὀλιγωτέραν συγκατάθεσιν· μὲ ἀπηύθυνε μάλιστα τινὰς ἐλέγχους οἱ ὅποιοι μ' ἐπέιραζαν. — Μία κόρη, εἶπεν, ἀθῶα καὶ μὲ καλὴν ἀνατροφὴν, δὲν ἔπρεπε νὰ δείχνῃ τόσῃ ἀνυπομονησίαν διὰ νὰ πάρῃ ἄνδρα. — Ναῖσκε, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ μου θυμωθεῖσα, ἀπ' αὐτὸ καταλαβαίνομεν ὅτι δὲν ἠτύχησες νὰ εὔρης κἀνένα ἡ αὐθεντεῖά σου.

Ὁ πατήρ μου δὲν ἀνείχετο τὸ νὰ λείπη τις ἀπὸ τὸ προσῆκον σέβας πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, διὸ κύψας πρὸς τὴν μητέρα ὑπέβαλεν εἰς αὐτήν, ὅτι παιδαριῶδες ἦσαν αἱ ἀπελπισίαι μας, καὶ ὅτι ὀκτῶ ἡμέραι παρήρχοντο πολὺ ἡ γλιγῶρα. Βεβαίως μὲ προσέβαλεν ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἀνυπομόνου, καὶ ἐπροσπάθησα νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα μου· ἀλλὰ τὰ τοῦ Λεώνη ἐπενήργουν εἰς ἐμὲ μαγνητικῶς, καὶ δὲν τὸ κατάρθωσα. Ἐγείρεται τότε αὐτὸς μὲ καθύγρους τοὺς ὀφθαλμούς καὶ φλογεράς τὰς παρειάς, καὶ μειδίων μειδίαμα ἐλπίδος καὶ στοργῆς ὁμοῦ, ὁρμᾷ πρὸς τὴν θεῖαν μου λαμβάνει καὶ τὰς δύο χεῖρας τῆς εἰς τὴν μίαν τῶν ἰδικῶν του, εἰς τὴν ἄλλην τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς μου, καὶ γονυπετεῖ ἐμπρὸς των καθικετεύων νὰ μὴ ἀντιτείνωσι περιπλέον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν του. Οἱ τρόποι του, ὁ τόνος τῆς φωνῆς, τὸ πρόσωπόν του εἶχαν ἀκαταμάχητον ἰσχύον· ἄλλως τε δὲ ἡ πτωχὴ μου ἡ θεία πρῶτην φοράν ἐπὶ ζωῆς τῆς ἐβλεπεν ἄνδρα γονυπετῆ εἰς τοὺς πόδας τῆς. Πᾶσα ἀντίστασις κατενικήθη. Ὁ ἀρ-

ραβῶν εἶχεν ἤδη κηρυχθῆ, αἱ προαπετούμεναι διατυπώσεις εἶχαν γίνεαι ὄλαι· ὠρίσθη ἡ προσεχὴς ἐβδομάς διὰ τὴν ἱεροτελεσίαν τοῦ γάμου, εἴτε ἂν ἤρχοντο εἴτε ἂν δὲν ἤρχοντο τὰ πολυθρύλητα ἔγγραφα.

Συνέπεσεν ἡ ἐπιούσα νὰ ἦναι ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ἀπόκρευ, καὶ ὁ κ. Δελπὲξ εἶδιδε μέγαν χορόν· ὁ Λεώνης μὰς εἶχε παρακκλέσει νὰ μεταμφιεσθῶμεν εἰς γυναῖκας ὀθωμανίδας· ἐπὶ τούτῳ ἐκάθησε καὶ ἐζωγράφησε χαριέστατόν τι πρότυπον, τὸ ὁποῖον ἀπεμιμήθησαν ἀκριβέστατα αἱ βραπτριαί μας, ἀφειδῶς μεταχειρισθεῖσαι λαχόρια, ἀτλάζια χρυσοκέντητα καὶ βελουδά· ἀλλὰ κυρίως τὸ πλῆθος καὶ τὸ μέγεθος τῶν πολυτίμων κοσμημάτων μας ἐγγυῶντο ὅτι ἰδικοί μας στολισμοὶ ἐμελλον νὰ ὑπερτερήσωσιν ὅλους τοὺς ἄλλους θριαμβευτικῶς. Σχεδὸν ὅλον τὸ ἔργαστήριον τοῦ πατρὸς μου ἐξεκένωθη δι' ἡμᾶς· ἔρρεαν ποταμηδὸν ἐπάνω μας τὰ σμαράγδια, οἱ ἀνθρακες καὶ οἱ σάπφειροι· ἐφέραμεν ἐπὶ τῆς κόμης πλέγματα δικτυωτὰ καὶ λοφία ἀπὸ λαμπροῦς ἀδάμαντας, ἐκράτούμεν ἀνθοδέσμας ἐξαισίως· ἐπεξεργασμέναις μὲ πετραῖα τιμαλφῇ παντὸς χρώματος. Τὸ περίστερνόν μου ὡς καὶ αὐτὰ τὰ πέδιλά μου ἦσαν μαργαροποιικίλα· εἶδος σχοινίου ἀπὸ μαργαρίτας σπανίας ὠραιότητος μ' ἐχρησίμευσεν ὡς ζώνη, ἥτις ἐπιπτεν ἔπειτα ἔως εἰς τὰ γόνατά μου. Ἐφέραμεν μακρὰς καπνοσύριγγας καὶ εἰς τὴν ζώνην χατζάρια ὀλοσκέπαστα ἀπὸ ἀδάμαντας καὶ σάπφειρους ἐγκολλαμένους ἐπ' αὐτῶν. Ὁλόκληρος, ἤξιζε τοῦλάχιστον ἐν ἑκατομμύριον φράγκων ἡ ἰδικὴ μου στολῆ.

Ὁ Λεώνης παρουσιάσθη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ἐνδεδυμένος τουρκικὴν καὶ αὐτὸς στολὴν μεγαλοπρεπεστάτην· τόσον ὠραίος καὶ ἐνδοξος ἦτο μὲ τὰ φορέματα ἐκεῖνα, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἀνέβαιναν ἐπὶ τῶν καθισμάτων διὰ νὰ μὰς ἰδοῦν ἐνῶ διηρχόμεθα. Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε σφοδρῶς· ἡ παρσίς μου μετείχε φρενοληψίας. Καταλαμβάνεις ὅτι δὲν μ' ἔμελε τόσον διὰ τὴν στολὴν μου· τὸ κάλλος τοῦ Λεώνη, ἡ λάμψις του, ἡ ἐφ' ὄλων ὑπεροχὴ του, ἡ οἶονεῖ λατρεία τὴν ὁποίαν τὸν ἐπρόσφεραν· καὶ αὐτὰ ὄλα εἰς ἐμὲ, εἰς τοὺς πόδας μου! Ἴδου τί, ἔσο βέβαιος, θὰ ἐμέθυσκαν ὄχι τὴν ἰδικὴν μου, ἀλλὰ πολὺ ὠριμωτέραν τῆς ἰδικῆς μου κεφαλὴν. Ἀλλοίμονον! αὐτὴ ἦτο ἡ ἐσχάτη ἡμέρα τῆς αἴγλης μου. Μετὰ πόσῃ ἀθλιότητι καὶ πόσῃ ἐξευτελισμῶν ἐπλήρωσα τούτα ματαίους αὐτοὺς θριάμβους!

Ἡ θεία μου μετημφιεσθῆ καὶ αὐτὴ ὡς Ἑβραία καὶ μὰς ἠκολούθει φέρουσα ῥιπίδια καὶ μυροδόχους πυξίδας. Ὁ Λεώνης, θέλων νὰ κατακτήσῃ τὴν φιλίαν τῆς, εἶχε συνθέσει καὶ αὐτῆς τὸν ἱματισμὸν μὲ τὴν ἀρμονίαν, ὥστε σχεδὸν κατέστησε ποιητικὸν τὸν χαρακτήρα τῆς σοβαρῆς καὶ μαρμαμένης μορφῆς τῆς. Εἶχε μεθυσθῆ καὶ αὐτὴ, ἡ πτωχὴ Ἀγάθη· φεῦ! τί εἶναι ὁ νοῦς τῶν γυναικῶν!

Ἡμεῖς ἐκεῖ πρὸ τριῶν ὥρῶν· ἡ μήτηρ μου ἐχόρευε, ἡ δὲ θεία μου ἐφληνάφει μὲ τὰς προβεδηκυίας γυναικῆς αἵτινες, ὡς διηνεκῶς καθήμεναι περὶ τῆς αἰθούσης

παντὸς χοροῦ θὰ ἤρμοζε νὰ ἐπονομάζονται σταῖδια! Ὁ Λεώνης ἔμενε πλησίον μου λαλῶν με περιπαθέστατα· πᾶσα λέξις του ἠκόντιζε σπινθήρα εἰς τὸ αἷμά μου.

Ἀἴφνης, ὁ λόγος κόπτεται εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ὠχρίσθ ὡς νεκρὸς ἢ ὡς καταπλαγεὶς ὑπὸ φοβερῆς ὀπτασίας. Ἀκολουθήσασα τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐξαγριωθέντος βλέμματός του, διέκρινα εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀνθρώπων, ἡ θεὰ τοῦ ὁποίου δυσηρέστησε καὶ ἐμὲ. Ἦτο νέος τις καλούμενος Ἐρριέτης. Αὐτὸς κατὰ τὸ προλαβόν ἔτος μὲ εἶχε ζητήσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, ἀλλ' ἡ μήτέρα, καίτοι πλούσιον καὶ ἐντίμου οἰκογενείας υἱόν, δὲν τὸν ἐθεώρησεν ὡς ἀξίον ἐμοῦ, καὶ τὸν ἀπεποιήθη προφασισθεῖσα τότε τὸ ἄωρον τῆς ἡλικίας μου. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀκολούθου ἔτους αὐτὸς ἐπανέλαβε τὴν πρότασιν τοῦ ἐπιμόνου, καὶ διέτρεχεν εἰς τὴν πόλιν φήμη ὅτι μὲ ἡγάπα ἐμμανῶς· Ἐγὼ δὲν κατεδέχθην νὰ δώσω προσοχὴν· ἡ μήτέρα δὲ πάλιν, ἐπειδὴ ὁ Ἐρριέτης τὴν ἐφαίνετο ἀπλοϊκὸς πολὺ καὶ κοινὸς ἀνθρώπος, τοῦ ἔκοψε πᾶσαν ἐλπίδα, καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ἀποτόμως. Εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν, ὁ νέος ἐράνη λυπηθεὶς μᾶλλον ἢ δυσαρεστηθεὶς, καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους. Ἐκτοτε ἡ θεία καθὼς καὶ αἱ φίλαι ἀπεδοκίμαζον τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν μου, ἐπαίνουσαι τὸν Ἐρριέτην ὡς νέον χρηστότατον, κάτοχον ὑγιῶς παιδείας καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος, ἀλλ' οἱ ἐλεγχοὶ οὗτοι μ' ἐπροξένουν ἀκηδῖαν. Ἡ αἰφνιδίως ἐμφάνισις του ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας ἦν ἡσθάνομην πλησίον τοῦ Λεώνη μὲ δυσηρέστησε, μ' ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν νέου ἐλέγχου· ὅθεν ἀπέστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ προσεποιήθην ὅτι δὲν τὸν ἐστοχάσθην· ἀλλὰ τὸ ἀλλόκοτον βλέμμα τὸ ὁποῖον ἐξηκόντισε κατὰ τοῦ Λεώνη δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν μου. Ὁ Λεώνης ἤρπασε μὲ βίαν τὸ χεῖρ μου καὶ μὲ ὑποχρέωσε νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν προσεχῆ αἴθουσαν διὰ νὰ λάβωμεν ἐν παγωτόν, προσθέσας ὅτι ἡ ζέστη ἐδῶ ἡ πολλὴ τοῦ προσέβαλλε τὰ νεῦρα. Τὸν ἐπίστρεψα περὶ δὲ τοῦ ἀπαισίου βλέμματός τοῦ Ἐρριέτου ὑπέθεσα ὅτι προήρχετο ἀπὸ τὴν ζηλείαν του. Μετέβημεν εἰς τὴν στοάν, ὅπου εὗρισκετο ὀλίγος κόσμος, καὶ διὰ τινὰς στιγμὰς ἔμεινα στηριζομένη εἰς τοῦ Λεώνη τὸν βραχίονα. Τὸν εἶδα τεταραγμένον, περίφροντιν, καὶ τὸν ἠρώτησα τί εἶχε.

— Τίποτε, μὲ ἀπεκρίθη· μικρὰν ἀδιαθεσίαν ἀναξίαν προσοχῆς.

Τῶντι συνήρχετο εἰς ἐκυτόν, ὅτε παρετήρησα ἐκ νέου τὸν Ἐρριέτην ἀκολουθούντα τὰ ἴχνη μας. Τότε δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποσιωπήσω τὴν ἀδημονίαν μου.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπα χαμηλῆ τῆ φωνῆ εἰς τὸν Λεώνην, αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἀπόψε μὰς ἀκολουθεῖ ἐκ τοῦ πλησίον ὡσάν σκιά. Εἶνε ἀρά γε ζωντανὸς τῶντι ἀνθρώπος; θαρρεῖ κἀνεὶς ὅτι βλέπει ψυχὴν ἀπὸ τὸν ἄδην.

— Ποῦτος; ἠρώτησεν ὁ Λεώνης ἀνασκιρτήσας. Ποῦ εἶναι; πῶς τὸν λέγουν; τί μὰς θέλει; τὸν γνωρίζεις σύ;

1. Gallie la tapisserie du bal.

Τὸν διηγῆθην ἐν συντομίᾳ τὰ μεταξὺ μας, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ μὴ δεῖξη ὅτι δίδει προσοχὴν εἰς τὰ γελοῖα τοῦ Ἐρριέτου κινήματα· ἀλλ' ὁ Λεώνης δὲν μὲ ἀπεκρίθη· ἠσθάνθη μόνον ὅτι τὸ χέρι του ἐνῶ ἐκράτει τὸ ἰδικόν μου ἐψυχράνθη ὡς νεκροῦ, τρόμος δὲ σπασμωδικὸς κατέλαβεν ὅλον τὸ σῶμά του, ὥστε ἐροβήθη μὴ τὸν ἔλθῃ λιποθυμίᾳ. Ἄλλ' ὄλα αὐτὰ στιγμῆδόν.

— Πολὺ πάσχουν ἀπόψε τὰ νεῦρά μου, εἶπε· ἄρα ὅτι θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀπέλθω εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ ἴσυχάζω. Καίει ἡ κεφαλὴ μου· αὐτὸ τὸ σαρκί μου ζυγίζει ἐκατὸν λίτρας.

— Ὡ! ὑπέλαβον, ἀν ἀπὸ τῶρα ἀναχωρήσης, θὰ μὲ φανῇ ἀπέραντος αὐτῆ ἡ νύκτα καὶ ἀφόρητος αὐτῆ ἡ εὐροτή. Δοκίμασε νὰ περάσῃς εἰς κἀνὲν ἄλλο δωμάτιον πλέον παράμερον καὶ ν' ἀποθέσῃς τὸ σαρκί σου δι' ὀλίγας στιγμῆς· νὰ ζητήσωμεν δὲ ὀλίγας σταγόνας κίθιρος ἀφοῦ πάσχεις εἰς τὰ νεῦρα.

— Ναί, καλὴ μου· ναί, περιλημμένη μου· ναί, ἀγγελε Ἰουλίττα μου, καλὰ λέγεις. Ἐκεῖ, εἰς τὸ βῆθος τῆς στοᾶς, ὑπάρχει ἐν δωμάτιον, ὅπου πιθανόν νὰ μὴ εὐρωμεν ἄλλον κἀνένα· μίᾳς στιγμῆς ἴσυχία θὰ μὲ ἰατρεύσῃ ἐξάπαντος.

Καὶ ταῦτα λέγων, μὲ παρέσυρεν ἐσπευσμένως πρὸς τὸ παράμερον δωμάτιον ἐκεῖνο· ἐφάνετο ὡς νὰ ἐφευγε μᾶλλον ἢ νὰ ἐπεριπάτει. Συναμα ἤκουσα βήματα κατόπιν μας· στρέφομαι, καὶ βλέπω τὸν Ἐρριέτην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησιάζοντα, ὡς νὰ μᾶς κατεδίωκεν· ἐξέλαβον ὅτι ἐτρέλαθη. Ὁ τρόμος τὸν ὅποιον ὁ Λεώνης δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρύψῃ κατεσύγχυσε τέλος ὅλας τὰς ἰδέας μου· μ' ἐκυριεύσε δεισιδαίμων τις φόβος, ἐπάγωσεν ὡς ἐπὶ ἐπιπέδου τὸ αἷμά μου, ἐκόπη τὸ βῆμά μου. Μᾶς ἐπρόφθασε τότε ὁ Ἐρριέτης καὶ ἐπέθεσε τὴν μίαν τῶν χειρῶν του, βαρεῖται ὡς μεταλλικὴν, εἰς τὸν ὦμον τοῦ Λεώνη.

Ἐμεινεν ὁ Λεώνης ὡς ἐμβρόντητος καὶ μόνον ἔκαμε πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς κεφαλῆς ἐν καταφατικόν νεῦμα, ὡς μαντεύσας ἐντὸς τῆς φρικώδους σιγῆς τοῦ Ἐρριέτου ἐρώτησιν τινὰ ἢ ἐπιταγὴν. Μετὰ τοῦτο, ὁ Ἐρριέτης ἀπεμακρύνθη· καὶ τότε ἠσθάνθη τὸς πόδας μου ἀποκαθηλωθέντας ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἐλαβον δύναμιν ν' ἀκολουθήσω τὸν Λεώνην εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου κατηνυθονόμεθα, καὶ ἐκεῖ πλέον ἔπεσα ἐφ' ἑνὸς τουρκικοῦ σοφᾶ, ὡχρὰ ὡς αὐτὸς καὶ ἀποκαμωμένην.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL
Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.

ΣΤ'

Ἡ μάχη.

Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλε σκοτεινὴ καὶ συνελθῶς, τὸ δ' ἔδαφος ὡς ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων καὶ συνεχῶν βροχῶν εἶχε καταστῆ

τοσοῦτον βορβορώδες, ὥστε ἀπῆρτετο νὰ ἔχη τις μεγάλην προσοχὴν ἵνα μὴ βυθισθῇ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁ γαλλικὸς στρατός, ἐκ πεντηκοντακισχιλίων ἀνδρῶν συμποσούμενος, ἦτο διηρημένος εἰς τρεῖς μεραρχίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων, ὡς ἐκ τῶν ὑπέρτερων ἀπεδείχθη, εἶχεν ἐπ' ἄτρακτοπεδεύσει εἰς θέσεις οὐχὶ στρατηγικᾶς, αἵτινες κατὰ πολὺ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἥτταν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, ἐνῶ ἀπεναντίας οἱ Ἄγγλοι, καταλαβόντες μᾶλλον ἐπικαίρους θέσεις, ἐπεσφάρισαν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν νίκην.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἀφοῦ πρῶτον ἠκροάτο τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐπεθεώρει μόνος, ὡς σοφὸς στρατηγός, τὸν στρατόν του, παριωνῶν καὶ συμβουλευθῶν αὐτόν.

— Φίλοι μου, τοῖς ἔλεγεν ἡδέως, ἐνθυμήθητε ὅτι εἰσθε ἀπόγονοι τῆς γηραιᾶς Ἀγγλίας καὶ ὅτι οἱ βασιλεῖς της πάντοτε ἐπέστρεψαν εἰς τὰς ἐστίας τῶν νικητῶν καὶ τροπικιοῦχοι. Μιμηθῆτε τοὺς πατέρας σας καὶ φυλάξτε τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος σας!

Τὰ δύο στρατεύματα ἦσαν ἤδη ἀντιμέτωπα, ἔτοιμα νὰ ἐπιτεθῶσι τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἄλλου, εἰς πρῶτον δοθησόμενον σημεῖον.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀρχίσωσιν αἱ ἐχθροπραξίαι, Ἐρριέτος ὁ Ε' ἐνόμισε καλὸν νὰ προτείνῃ εἰς τοὺς Γάλλους συνδιαλλακτικὰς τινας προτάσεις, τὰς ὁποίας οὗτοι δὲν ἀπεδέχθησαν. Ἐπομένως ἡ Γαλλία ὑπερηφάνως ἀνέμενε τὴν στιγμὴν ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρόν.

Ἐπὶ τέλους ἡ φοβερὰ ἐκείνη στιγμὴ ἤγγικεν. Ἀπαίσια φωνὰ ἠκούσθησαν εἰς τὸ ἀπειρον, δηλοῦσαι ὅτι ὁ ἀγὼν ἤρξατο.

Τὸ πῦρ διεδόθη πανταχοῦ, οἱ δὲ Ἄγγλοι, καὶ περ ὡς λέοντες πολεμοῦντες, ἐδείλιασαν πρὸς στιγμὴν ἀπέναντι τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός· ἐπὶ τέλους δὲ ἀποκαμόντες, ἤρξαντο ὑποχωροῦντες συντριβόμενοι ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ ἱππικοῦ.

Ἀλλὰ, φεῦ! τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προῦχώρει τὸ γαλλικὸν ἱππικόν, ἦτο βορβορώδες καὶ ὡς ἐκ τούτου ἵπποι καὶ ἱππεῖς ἐβυθίσθησαν ἐν αὐτῷ καὶ ἔμειναν ἐπ' αὐτοῦ ἀκίνητοι. Τὰ δυστυχῆ ζῶα ματαίως ἠγωνίζοντο νὰ ἐξέλθωσι τοῦ βορβοροῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπανεπιπτον, κυλιόμενα μετὰ τῶν ἱπέων, ἐνῶ τὸ ἀγγλικὸν πῦρ ἐξηκολούθει σφοδρότερον ἀποδεκατίζον αὐτούς.

Τότε φοβερὰ σκηνὴ συνέβη.

Οἱ Ἄγγλοι ἐπετέθησαν διὰ τῆς λόγξης λυσσαλέοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν καὶ τοὺς ἐρόνευον ἀπηνῶς. Ἐκαστος ἐκ τῶν ἀπομεινάντων προσεπάθει νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς, ἀλλ' εἰς μάτην· ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου του ἢ ὑπὸ τὴν λόγξην τοῦ ἐχθροῦ του.

Πρῶτην φορὰν τότε ἡ Γαλλία ἀληθῶς ἠττήθη.

Ὅτε δ' ἔμαθον ὅτι ἐρχονται γαλλικαὶ ἐπικουραὶ, οἱ Ἄγγλοι ὄχι μόνον ἐπετέθησαν τότε μανιωδέστεροι καὶ πολυπληθέστεροι, ἀλλὰ — πρᾶγμα ἀνήκουστον καὶ φοβερὸν! — ἤρρισαν νὰ κατασφάζωσι καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, οἵτινες εἰς μάτην ἐπικαλοῦντο βοήθειαν! Εὐτυχῶς ἡ σφαγὴ κα-

τέπαυσε, πληροφορηθέντος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ὅτι αἱ ἐρχόμεναι γαλλικαὶ ἐπικουραὶ ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν.

Ἐν ἐκείνῃ τῇ μάχῃ ἐρονεύθησαν ἐκ τῶν Γάλλων δεκαεξακισχιλίοι περίπου ἄνδρες καὶ κατεσφάγησαν ἀνιλεῶς περὶ τὰς δέκα χιλιάδας, ἐν οἷς ὁ στρατηγός Δ' Ἀλβρέ, ὁ ἀδελφός καὶ ὁ γυναικαδελφός τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας, ὁ δούξ τῆς Ἀλανσῶνος καὶ πλείστοι ἄλλοι εὐγενεῖς ἱππῶται. Ἐπιζῶντες δ' αἰχμαλώτοι ἀπέμειναν ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας, ὁ στρατηγός Δὲ Βουζικῶ, ὁ κόμης τῆς Ρισεμόντης, ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας καὶ ἄλλοι πολλοί.

Περιγράφαντες ἐν ὀλίγοις τὰ κατὰ τὴν μυριόνεκρον ἐκείνην μάχην συμβάντα, ἤδη αἱ ἐπανελθόμενοι εἰς τοὺς δύο ἡρώας μας, οἵτινες ἀληθῶς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἠνδραγαθήσαν.

Πολεμοῦντες παραπλεύρως τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας, οἱ δύο νέοι κατέβαλον ὑπερανθρώπους προσπαθείας ὅπως ἀπωθήσωσι τὸν ἐχθρὸν καὶ ἀναχαιτίσωσι τὴν ὑποχώρησιν.

Ἄλλ' ὅτε ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας, ἠσχυρότερος τοῦ ζήφους του, περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ, ὁ Ὀλιβιέρος, ἐκτὸς ἐχυτοῦ γενόμενος, ὤρμησεν ἐναντίον τῶν Ἀγγλῶν, ἐκτεθεὶς οὕτως εἰς βέβχιον θάνατον.

Ὁ Ζεβάν ἠκολούθει αὐτὸν κατὰ βῆμα, ὅτε, ἰδὼν τὸν ἀρχηγὸν ἀγγλικῶν τινος ἀποσπάσματος, φέροντα μεγάλην καὶ μαύρην περικεφαλαίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρύπτετο ὅλον του τὸ πρόσωπον, ὤρμησε πάραυτα κατ' αὐτοῦ· δι' ἑνὸς δὲ ἰσχυροῦ κτυπήματος, ἐρριψε κατὰ γῆς τὴν περικεφαλαίαν του καὶ εἶδε τὸ ὡχρὸν πρόσωπον αὐτοῦ.

Ὁ ποιητὴς ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ ὠπισθοχώρησε βήματά τινα.

— Ἄ! . . . εἰσθε σεῖς, κύριε Μακκράφτ. Δίκαιε Θεέ! Δὲν ἠλιζὼν νὰ σας ἐπανιδῶ, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου οἱ κλέπτει καὶ οἱ κακοῦργοι δέρονται διὰ σχοινίου καὶ ὀδηγοῦνται εἰς τὰ κάτεργα.

— Ἀχρεῖ! . . . ἐφώνησεν ὁ Μακκράφτ, δὲν θὰ σ' ἀφήσω ν' ἀστειευθῆς πολὺ μ' ἐμέ!

Καί, ὑψώσας ταχέως τὸ ζῆφός του, ἠτοιμαζέτο νὰ κτυπήσῃ τὸν Ζεβάν, ὅτε οὗτος, ταχύτερος πιθήκου, ἐρριψε τὸ ζῆφός του κατὰ γῆς καὶ, θέσας εἰς τὸ στόμα του μικρὸν ἐγγχειρίδιον, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν συνέλαβε, πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ καταβιάσῃ τὸ ζῆφός του.

Καίτοι δὲ κατὰ πολὺ ἰσχυρότερος τοῦ Ζεβάν, ὁ Μακκράφτ, ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῃ ταύτῃ προσβολῇ, ἀπώλεσε μαιραίως τὰς δυνάμεις του, ἐννοήσας δὲ τοῦτο ὁ Ζεβάν, ἤρπασεν αὐτὸν ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ ἀμρότεροι κατεκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ βορβορώδους ἔδαφους.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ, ὁ Ὀλιβιέρος, ὅστις δὲν ἔβλεπε τὸν Ζεβάν, περιεφέρετο ἀναζητῶν αὐτόν.

Ὁ Ζεβάν, ὡς εἶπομεν, ἦτο δυνατός, ἐπὶ πλέον δὲ ἦτο νεώτερος καὶ ἐπομένως εὐκινητότερος τοῦ Μακκράφτ. Ὅθεν, ὑποσκελίσας ταχέως αὐτὸν καὶ διὰ μὲν τῆς

ἀριστερὰς χειρὸς κρατῶν τὸν γίγαντα ἐκ τοῦ λαίμου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαβὼν τὸ ἐγχειρίδιόν του, ὕψωσεν αὐτὸ ἐναντίον τοῦ κακούργου.

Ὁ Μαλκράφτ ἦτο εὐφυής, πάραυτα δὲ ἐνόησεν ὅτι ὁ γενναῖος ἀντίπαλός του δὲν ἦτο κακός. Ὅθεν, βλέπων ἐπικείμενον τὸν θάνατον, ἐν ἀκαρεῖ τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ χάριν.

— Ἐλεος, κύριε, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς βραγχνώδους καὶ πνιγηρᾶς. . . Ἐλεος! . . .

Ὁ Ζεβάν κατεβίβασε τὸ ἐγχειρίδιον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ὀλιβιέρως, ὅστις περιεφέρετο τῆδε κἀκείσε ἀναζητῶν αὐτόν, τὸν παρετήρησεν ἐκθαμβος καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν πλήρης χαρᾶς.

— Ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου! ἀνεκράξεν ὁ Ζεβάν μόλις ἰδὼν αὐτόν, ἔρχεσαι εἰς καλὴν ὥραν, φίλε μου. Σοῦ συνιστῶ τὸν κύριον Μαλκράφτ! . . . ἓνα παλαιὸν μας φίλον! . . . Φαντάσου πῶς ἀλλάζουν τὰ πράγματα! Χθὲς αὐτὸς ἦτο ἰσχυρότερός μας, σήμερον εἰμεθα ἡμεῖς. . .

— Ἄλλ' εἶν' ἐντροπή νὰ τον φονεύσῃς, Ζεβάν, ἀφοῦ δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἄφες τον νὰ ζήσῃ.

— Θὰ τον ἀφήσω, ἀλλὰ μὲ συμφωνίαν, εἶπεν ὁ Ζεβάν.

— Λέγετε, εἶμαι ἑτοιμὸς εἰς ὅ,τι θέλετε, ἐφώνησεν ὁ Μαλκράφτ.

— Πολὺ καλὰ. Ἄκουσε λοιπόν. Μίαν φορὰν ὁ πνευματικὸς μου μ' ἔλεγεν ὅτι ὁ Θεὸς αἰσθάνεται μεγαλειτέραν χαρὰν ὅταν μετανοῇ ἓνας ἀμαρτωλὸς, παρὰ δέκα δίκαιοι. Λοιπὸν θέλω, κύριε Μαλκράφτ, νὰ μετανοήσῃς καὶ σύ. Καὶ ἐπειδὴ βέβαια θὰ ἦσαι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἀμαρτωλοὺς τοῦ κόσμου, ἡ μετανοιά σου θὰ φέρῃ μεγάλην χαρὰν εἰς τὸν οὐρανόν. . . .

— Δὲν σας ἔννοῶ, διέκοψεν αὐτόν ὁ ληστής.

— Ἐξηγοῦμαι, ἐπανέλαθεν ὁ Ζεβάν. Ὑπάρχει εἰς τὴν Τουραίνην, ὀλίγας λεύγας ἀπ' ἐδῶ, μονὴ τις, ἐντὸς τῆς ὁποίας μετενόησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ πλέον ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ ἐσέ. Εἶνε ἡ μονὴ τῶν Μαρκουτιέρων.

— Τὴν γνωρίζω, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Ἄ! πολὺ καλὰ. Λοιπὸν, θὰ διευθυνθῆς ἴσα ἐκεῖ, ἀφοῦ πρῶτον, ἐννοεῖται, ἀφοπλισθῆς ἐντελῶς, καὶ θὰ ζητήσῃς τὸν ἅγιον ἠγούμενον, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐξομολογηθῆς τὰ ἀμαρτήματά σου. Θὰ φανῇ κατ' ἀρχὰς ὀλίγον αὐστηρὸς, ἀλλ' ἐπὶ τέλος θὰ σε συγχωρήσῃ καὶ θὰ σ' ἐρωτήσῃ τί ζητεῖς ἀπὸ αὐτόν.

— Καὶ τότε;

— Τότε θὰ τῷ ἀπαντήσῃς μὲ θάρρος, ὅσῳ παραδοξὸν καὶ ἂν τῷ φανῇ τὸ πρᾶγμα, ὅτι ὁ μοναχικὸς βίος εἶνε ὠραιότατος καὶ ὅτι θὰ πράξῃ θεάρεστον ἔργον ἂν σε δεχθῇ ὡς δόκιμον μοναχόν.

— Ἐμὲ; εἶπεν ἐκπληκτικὸς ὁ Μαλκράφτ.

— Βεβαίωτατα. Καί, γνωρίζω καλῶς τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχω πεποιθήσιν ὅτι θὰ εὐδοκίμησῃς πολὺ εἰς τὸ νέον αὐτὸ ἐπάγγελμα. . . .

— Ἀλλὰ. . .

— Ἐ! δὲν ἔχει ἐδῶ ἀλλὰ! . . . Πρέ-

πει νὰ λάβῃς μίαν ἀπόφασιν· ἢ νὰ δεχθῆς τὴν πρότασίν μου ἢ νὰ κἀμῃς τὴν προεσχῆν σου καὶ νὰ ἐτοιμασθῆς ν' ἀποθᾶνῃς. . .

— Δέχομαι, εἶπε μετὰ τινα σκέψιν ὁ Μαλκράφτ.

— Ἐξαίρετα! Ἄλλ' θὰ μοῦ δώσῃς τὸν λόγον σου, ὡς ἱππότης, ὅτι ἀγογγύστως θὰ συμπορφωθῆς μὲ τὸν βίον ἐκείνον.

— Σοὶ τον δίδω, καὶ μάλιστα σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ γίνω μοναχὸς εὐσεβῆς καὶ ἐλεήμων.

— Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ δική σου. . . τώρα, πάτερ μου, εἰσαι ἐλεύθερος.

Ὁ Μαλκράφτ ἠγέρθη πάραυτα.

— Λοιπὸν μετὰ ἓνα μῆνα εἰς Μαρκουτιέρην, πάτερ μου.

— Βεβαίωτατα, τέκνον μου.

— Καὶ ἂν δὲν κρατήσῃς τὸν λόγον σου, μάθε ὅτι, ὅπου καὶ ἂν σ' εὔρω, θὰ σ' ἐδικηθῶ!

— Θὰ ἰδῆτε, κύριοι, ὅτι ὁ Ἰωάννης Μαλκράφτ γνωρίζει νὰ κρατῇ τὸν λόγον του.

— Τὸ πιστεύω!

Ὁ Μαλκράφτ ἐχαιρέτισε τοὺς δύο νέους καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀλλ' εἶτα μετὰ τινα βήματα, ἐπιστρέψας,

— Ἀλήθεια! . . . ἐλησμόνησα, κύριοι, εἶπε γελῶν, νὰ σας δώσω τὴν εὐλογίαν μου.

— Ἐἶνε ἐνωρίς ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν, ἀργότερον. Ὑγίαινε, πάτερ μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σας φυλάττῃ, τέκνα μου!

Καὶ ὁ πρῶτον ἀρχιληστής ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν δύο νέων.

Ἡ νύξ ἤδη ἤρξατο νὰ καλύπτη διὰ τοῦ σκοτεινοῦ τῆς πέπλου τὴν ἐξ αἵματος ἀχνίζουσαν πεδιάδα καὶ τὰ πάντα ἐπανελάβον τὴν προτέραν ἡρεμίαν των.

Ὁ Ζεβάν ἐσιώπη καὶ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἄφνης ὁ Ὀλιβιέρως, διακόψας τὴν σιωπὴν ταύτην.

— Νομίζεις, Ζεβάν, εἶπεν, ὅτι δὲν ἐκμαμεν τὴ χρεὸς μας, ὅπως ἔπρεπεν;

— Τοῦναντίον, ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν ἂν δ' ἠχμαλωτίσθη ὁ ἀγαπητός μας πρίγκηψ, εἰς τοῦτο, δὲν παύομεν ἡμεῖς. Οὕτως ἠθέλησεν ὁ Θεός! . . .

— Γεννηθῆτω τὸ θέλημά του! εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρως ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Εὐτυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διέβχινον ἐκείθεν δύο ἵπποι. Οἱ δύο νέοι ἐκράτησαν αὐτοὺς καὶ ἐπέβησαν πάραυτα αὐτῶν.

— Ἐ! πηγαίνομεν τώρα, ἀδελφέ μου; ἠρώτησεν ὁ ποιητής.

— Εἰς τὴν οἰκίαν μας, εἰς Λανζαί. Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος μοι ὤρισε συνέντευξιν διὰ τὰ Χριστούγεννα. . . Πρέπει νὰ φανώμεν συνεπεῖς!

Ζ'

Ὅπου ἐπανυρρίσκει τὸν Καπελοῦζον.

Πέντε μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐν Ἀζινκούρτῃ ἤττας τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων. Εὐρισκόμεθα κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον 1416, ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ κόμης Δ' Ἀρμανιάκ ἀνηγορεύθη στρατάρχης τῆς Γαλλίας καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Παριεῖοι

ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ αἶμα. Τότε ἡ κοινωνία ἔφθασεν εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον τῆς ἐξαχρειώσεως καὶ τῆς διαφθορᾶς· τὰ κακούργηματα διεδέχοντο ἄλληλα, ἡ δὲ ζωὴ παντὸς ἐντίμου πολίτου κατέστη πλέον προβληματικὴ.

Πανταχοῦ, ὅπου ὑπῆρχε συνάθροισις τις πολιτῶν, συνεωχουμένων ἢ συλλυπουμένων, παρίστατο κατὰσκοπὸς τις, διωρισμένος παρὰ τοῦ στρατάρχου, καὶ εἰς ἐν νεύματι τοῦ κακοῦθους τούτου ὑπαλλήλου, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀναμῆξ ἐσύροντο εἰς τὰς φυλακάς, ὁπόθεν ἐξήρχοντο ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὸ ἱκρίωμα!

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ κόμης Δ' Ἀρμανιάκ ἦτο ὁ προστάτης τῶν ληστῶν καὶ τῶν κακούργων· ἀλλ' ἦτο ἐπίσης καὶ ὁ προστάτης τῶν πριγκήπων, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐθνικοῦ κόμματος. Ὅθεν εἰ κάτοικοι τῶν Παρισίων, πιεζόμενοι διαφοροτρόπως καὶ καταθλιβόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου ἀνθρώπου, πύχοντο ἀπὸ καρδίας, καίπερ ἄκοντες, τὴν ἐπάνοδον τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας. Ἐγνωρίζον μὲν ὅτι καὶ οὗτος δὲν περιεβάλλετο διὰ τῶν προτερημάτων ἐκείνων, ἅτινα ἐδύναντο νὰ ἀποκαταστήσωσιν ἐντελῶς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐπίστευον ὅτι πρώτη φροντίς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου θὰ ἦτο ν' ἀποδιώξῃ τὸν στρατάρχην Δ' Ἀρμανιάκ, καὶ τοῦτο ἐνόμιζον μεγάλην ἱκανοποίησιν δι' αὐτούς.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης Δ' Ἀρμανιάκ περιεστοιχίζετο ὑπὸ κατασκοπῶν ἱκανῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐβράδυνε νὰ μάθῃ ὅτι ἐν Παρισίοις διωργανοῦτο συνωμοσία τις, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀποπομπὴν αὐτοῦ καὶ τὴν εἰς τὴν θέσιν του ἐπάνοδον τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας.

Καὶ ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας ταύτης ἦτο ὁ δήμιος τῶν Παρισίων, ὁ Καπελοῦζος.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προσῶμεν εἰς τὴν διήγησίν μας δέον νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πῶς ὁ γενναῖος ἐκεῖνος στρατιώτης τοῦ Φιλίππου τοῦ Τολμηροῦ ἐγένετο δήμιος τῶν Παρισίων καὶ πῶς ὁ πιστὸς ἐκεῖνος καὶ ἀφωσιωμένος ὑπηρετῆς, εἰς δὲν ὁ δοῦξ τῆς Αὐρηλίας εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸν Ὀλιβιέρων, ὅστις ἦτο καρπὸς ἀθεμίτων ἐρώτων του μετὰ τινος πτωχῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε καὶ, ἀποθανοῦσάν, ἐκλασε πολὺ, πῶς, λέγομεν, ὁ Καπελοῦζος κατέστη πρόσωπον μισητὸν παρὰ πάντων.

Μετὰ τὸν φόνον τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας, ὁ Καπελοῦζος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δουκὸς Δεβερρύ. Ἡμέραν τινα, κατὰ τινα ῥῆξιν, στρατιώτης τις τῷ ἔσχισε διὰ τοῦ ξίφους τὸ φόρεμά του καὶ ἐφάνησαν τὰ ἀτιμωτικὰ στίγματα τῆς μαστιγώσεως, ἐρυθρὰ καὶ αἰμοσταζόντα ἔτι, τὰ ὁποῖα ὁ δήμιος τοῦ κόμητος τοῦ Νεβέρ εἶχε χαράξῃ ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης του. Κραυγαὶ βλασφημιῶν καὶ ὕβρεων ἀντήχησαν τότε κατὰ τοῦ δυστυχούς, ὅστις, καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ μαινομένου πλήθους, εὔρεν ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, Βισκορνέ, ἰδιοκτητοῦ τοῦ ξενου-

δοχείου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, κειμένου ἐπὶ τῆς οἴκου Ἁγίου Ὁσίου.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Καπελούζος, πλήρης ὀργῆς καὶ ἀπελπισίας, μαθὼν ὅτι ἡ θέσις τοῦ δημίου ἦτο κενή, ἐνήργησε καὶ ἐγένετο δῆμιος τῶν Παρισίων!

Ζῶν μόνος καὶ ἀφανῆς ὁ Καπελούζος δὲν ἐνεφρανίζετο εἰς τὸν λαὸν εἰμὴ ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος. Οὐδεὶς ἐνίωσκε τι περὶ τῆς ὑπάρξεώς του. Κατῴκει δέ, μετὰ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Κορζύ, μικρὰν τινα οἰκίαν ἐπὶ τῆς στενῆς καὶ σκοτεινῆς οἴκου τῶν Βερναρδίνων, κειμένης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁδοῦ τοῦ Σηκουάνα.

Οὐδεὶς ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ Καπελούζου εἰμὴ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐξουσίας. Τούτου δ' ἀπερχομένου, ἤκουετο τρομερὸς θόρυθος ξιφῶν, ὀξυνομένων ἐπὶ λίθου.

Ἦσαν ὁ Καπελούζος καὶ ὁ Κορζύ, οἵτινες ἠκούον τὰ ξίφη τῶν τούτου δὲ γενομένου, ἀμφοτέροι ἐξήρχοντο τῆς οἰκίας.

Ὅτε δ' ἐπέστρεπον, ὁ Καπελούζος, κρύπτων ὑπὸ τὸν μανδύαν του τὸ βαρὺ ξιφὸς του, εἶχε τὸ πρόσωπον ὠχρὸν, τὸ βλέμμα ἀπλανές καὶ τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα κυρωμένον, ὡς πιεζόμενον ὑπὸ τὸ βάρος μεγάλου φορτίου· εἰς τὴν θέαν του οἱ ἄνδρες ἐτάχον τὸ βῆμα, αἱ γυναῖκες ἐσταυροκοποῦντο καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὰς ποδιῆρας ἐσθήτας τῶν μητέρων τῶν.

Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐμίσει αὐτόν, διότι πάντες τὸν ἐγνώριζον συμπαθῆ καὶ ἐλεήμονα.

Ἐδίδεν ἀφειδῶς τὸ χρῆμά του εἰς τοὺς πτωχοὺς τοῦ Ἁγίου Σεβερίνου καὶ οὐδέποτε ἠρνήθη μίαν σταγόνα ὕδατος εἰς τὸν ἀσθμαίνοντα καὶ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ βρασιζόμενον κατὰδικον.

Ἦτο εἰς ἄκρον ἐγκρατῆς καὶ σώφρων. Καίτοι δὲ πεντηκονταετής, ἐφάνετο νεώτερος ἔτι, καὶ οὐδεμίαν ποτὲ γυνὴ ἐδέχθη τὰς θωπείας του.

Οὐχ ἦττον, ὅτε ἔμαθεν ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων ἐκνήχθησαν ὑπὲρ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας, ὁ Καπελούζος ἐξῆλθε τῆς κρύπτῆς του καὶ ἀνείχθη μετὰ τοῦ συρφετοῦ ἐκείνου τῶν Παρισίων, ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν τοῦ ὁποίου ἐνθέρμως συνηγόρει νύκτα τε καὶ ἡμέραν, ὅπερ κατέστησεν αὐτὸν τοῖς πᾶσιν ἀγαπητὸν καὶ περιζήτητον.

Ὅθεν, μὴ δυνάμενοι ἀφῶως νὰ συνεδριάξωσιν εἰς τὰ κεντρικώτερα τῆς πόλεως μέρη, οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων συνηθροίζοντο εἰς τὴν ἐπὶ τῆς οἴκου τῶν Βερναρδίνων οἰκίαν του, εἰς ὑπόγειον τινα αἰθροῦσαν, ὑγρὰν καὶ σκοτεινὴν, ἐνθα συνδιεσκέπτοντο. Πᾶς δὲ προδότης, τὸν ὅποιον οἱ συνωμῶται, ἤθελον ἀνακαλύψει, ὠδηγεῖτο ἐνώπιον τοῦ Καπελούζου, ὅστις ἐξεπλήρου καθήκοντα δικαστοῦ, καὶ εἶτα παρεδίδοτο εἰς τὸν Κορζύ διὰ τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν...

Νύκτα τινὰ πολιταὶ τινες, κατασκοπεύοντες περὶ τῆς πόλεως, ἐντὸς τοῦ δάσους τῶν Βιγκενῶν, ἔστησαν ἐνώπιον τρομερῶν κραυγῶν, σπεύσαντες δὲ ἐντὸς τοῦ δάσους, εἶδον θέαμα τρομερὸν. Γυνὴ τις γυμνὴ ἐκρέματο ἀπὸ τινος δένδρου ἡ δυσ-

τυχῆς ἦτο ἔγκυρος· εὐγενῆς δὲ τις, ὁ νόθος Δεβερού, παρίστατο ἀγαλλόμενος εἰς τὴν τρομερὰν καταδίκην. Πάραυτα δ' ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του· καὶ τούτους μὲν ἐφόνευσαν ἅπαντας, ἐκείνον δ' ἔσυρον ἐνώπιον τοῦ Καπελούζου, ὅστις, κατὰ τὸ σῆμα, μετὰ τὴν καταδιστικὴν ἀπόφασίν του, παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κορζύ...

Τοιαύτην ζῶν διαγῶν ὁ Καπελούζος, εἶνε ἀληθές ὅτι ἐπήρχοντο στιγμαὶ τινες, καθ' ἃς συνεκινεῖτο.

— ὦ! αἶμα!... πάντοτε αἶμα! ἐψιθύριζεν ἐνίοτε ὁ δυστυχῆς. Εἶνε φοβερόν! Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀποστολή μου εἰσέτι δὲν ἐτελείωσε!... Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ τὴν ἀποθνοῦσαν!... Κκι ὅμως πρέπει νὰ ζῆσῃ ὁ κατηραμένος ἐκείνος δούξ!...

Ἐσιώπα καὶ τὰ γέιλη του ἐπεστέφοντο διὰ παραδόξου μειδιάματος.

— Ὑπομονήν, Καπελούζε, ὑπομονήν! πλησιάζει ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαστος θὰ λάβῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας τοῦ... Ἐμπρός, δούξ τῆς Βουργονδίας, ἐμπρός! Βάδιζε ἐπὶ τῆς δόξης σου! Ἐλθε εἰς Παρισίους!... Ὁ Καπελούζος σοὶ ἐτοιμάζει ἐνδοξον ὑποδοχὴν!... Ἄλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή...

Ἐσιώπα καὶ πάλιν βρυχώμενος ὡς λέων.

Ἐσπέραν τινὰ ἤκουσε κρότον εἰς τὴν θύραν.

— Εἶσαι σύ, Κορζύ; εἶπεν ὁ δῆμιος.

— Ναι, κύριε.

— Εἰσελθε.

Ὁ Κορζύ ὑπήκουσεν.

— Ἐτελείωσεν;

— Ἐτελείωσεν.

— Καλὰ. Δὲν ὑπωπτεύθη κανεὶς τίποτε;

— Κάνεις.

— Πλησιάζει νὰ χαράξῃ;

— Ναι, κύριε.

— Τότε τρέξε εἰς τοῦ Βισκορνὲ καὶ εἶπέ του ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ τον ἐπισκεθῶ καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐτοιμασῇ ταχέως δύο καλὰ δωμάτια διὰ τοὺς δύο νέους ὀδοιπόρους, περὶ τῶν ὁποίων τῷ ὠμίλησα, καὶ οἱ ὁποῖοι σήμερον φθάνουσιν εἰς Παρισίους. Νὰ φροντίσῃ δ' αὐτοὺς καὶ νὰ τους περιποιηθῇ ὅπως πρέπει. Ὑπαγε.

Ὁ Κορζύ ἐχαίρειται εὐσεβῶς καὶ ἐξῆλθε.

Μεῖνας μόνος, ὁ Καπελούζος ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, οἰοεὶ θέλων νὰ ἀποδιώξῃ τὰς σκέψεις, αἵτινες κατέτρυχον αὐτόν.

— Ἄ! τώρα, εἶπε, πλησιάζει ἡ στιγμή, ἡ ὁποία θὰ φωτίσῃ τὴν βαθεῖαν νύκτα, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρὸ πολλοῦ εὐρισκόμην, καὶ θὰ φέρῃ τὴν γαλήνην εἰς τὴν κατηραμένην ζῶν μου!... ὦ! τώρα αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀνάγκην ν' ἀκούσω τὴν γλυκεῖαν καὶ μελωδικὴν φωνὴν σου, ἀγαπητῆ μου Ζολάνδη, ἡ ὁποία με κάμνει νὰ λησμονῶ ποῖος εἶμαι...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Καπελούζος, ἐπλησίασε γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου, ἐπίεσε

κομβίον τι ἀφανές καὶ πάραυτα μυστηριώδης τις θύρα ἠνεψῆθη, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐξηφρανίσθη, κλεισθείσης ὀπισθὲν του καὶ πάλιν αὐτῆς.

Η'

Ζολάνδη.

Παραλλήλως τῆς οἴκου Βερναρδίνων ἐνθα κατῴκει ὁ Καπελούζος, ἐξετείνετο ἡ μικρὰ καὶ ἔρημος οἴκος τῆς Βιβέρης, ὅχι μόνον ἔχουσα κακὸν ἐξωτερικόν, ἀλλὰ καὶ κακὴν φήμην. Μόνον τὴν ἡμέραν διέβαιον ἐκεῖθεν φοιτηταὶ τινες, διευσθυνομένοι εἰς τὴν πλατεῖαν Μωβέρ, ἀλλὰ τὴν νύκτα οὐδεὶς.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν μικρῶν καὶ ἐτοιμορρόπων οἰκιῶν τῆς οἴκου ταύτης, διεκρίνετο οἰκία τις, τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι ἦσαν ἐπιμελῶς ἐκτισμένα· οὐδέποτε δὲ, οὐδὲ κατὰ τὰς ψυχροτέρας ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, ἐφάνη καπνὸς ἀναθρώσκων ἐκ τῆς καπνοδόχῆς τῆς οἰκίας ἐκείνης.

Καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγαν ὅτι αὕτη ἦτο ἀκατοίκητος, ἄλλοι δ' ἐβεβαίουν ὅτι κατοικεῖτο ὑπὸ πνευμάτων· μάλιστα δὲ διεδίδετο μετ' ἐπιτάσεως ὅτι ἡμέραν τινὰ ὁ Κορζύ, ὁ βοηθὸς τοῦ Καπελούζου, ὅστις κατῴκει παραπλεύρως, ἀναβάς ἐπὶ τῆς στέγῆς τῆς οἰκίας του, ὅπως παρατηρήσῃ τί συνέβαινε ἐντὸς τῆς μυστηριώδους γειτονικῆς οἰκίας, εἶδε λευκὴν τινα σκιά, ὁμοιάζουσαν πρὸς γυναῖκα καὶ μεταμορφωθείσαν αἰφνης εἰς ἄσκον.

Αἱ διαδόσεις αὗται, ἐπισφραγισθεῖσαι μάλιστα καὶ ὑπὸ τοῦ Κορζύ, βεβαιούντος μετ' ὄρκου τ' ἀνωτέρω, ἐπηύξησαν τὴν κακὴν ἰδέαν, ἣν εἶχον σχηματίσει οἱ ὀλίγοι κάτοικοι τῆς συνοικίας ἐκείνης περὶ τῆς οἰκίας ταύτης, καὶ συνεπῶς πάντες θεώρουν αὐτὴν ὡς διαβολικὴν καὶ κατηραμένην.

Ὁ Κορζύ, μ' ὄλα ταῦτα, ἐξηκολούθει κατοικῶν τὴν πρὸς τ' ἀριστερὰ ταύτης κειμένην οἰκίαν, τὴν δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ κατῴκει γραιὰ τις γυνὴ, ἐνοικιάζουσα δωμάτια εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν φοιτηταί. Ἀλλὰ μετὰ τὰς ἀπακίσεις ἀφηγήσεις τοῦ Κορζύ, οἱ φοιτηταὶ ἐγκατέλειψαν αὐτὴν καὶ ἡ ἀτυχῆς ἰδιοκτῆτις ἠναγκάσθη ν' ἀκόλουθησῃ τὸ παράδειγμα αὐτῶν, προτιμήσασα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν τῆς ἣ νὰ ἰδῇ ἐαυτὴν ἡμέραν τινὰ ἀναρπαζομένην καὶ συρομένην ὑπὸ τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀοράτων πνευμάτων, ἅτινα περικύκλουν αὐτὴν!

Ὅσῳ τὸ ἐπὶ τῆς οἴκου ἐξωτερικὸν τῆς οἰκίας ταύτης ἦτο ἀλλόκοτον, τοσοῦτῳ ἡ ἐπὶ τοῦ κήπου πρόσοψις αὐτῆς ἦτο μαγευτικὴ καὶ ὠραία.

Ὁ κήπος, ἐπιμελῶς καλλιεργημένος, ὁμοιάζεν εἰς τινα μέρη πρὸς δάσος, τοῦ ὁποίου αἱ μεγάλαὶ δρύς καὶ πλατύφυλλοι πετέλαι ἐσχημάτιζον οἰνοεὶ σκιερὰ ἐντευκτῆρια, εἰς ἐν τῶν ὁποίων ἡμέραν τινὰ ἐκαθητο δεκαεπταετίς τις νεᾶνις.

Ἡ μακρὰ καὶ ξανθὴ κόμη τῆς ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ λευκοῦ

καὶ ὑπερφηφάνου προσώπου τῆς ἐβλεπέ τις ἐξωγαμφισμένην τὴν λύπην. Οἱ ζωηροὶ καὶ μαῦροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς καὶ τὸ ὠραῖον ὡς ῥοδὸν τῆς ἀνοιξέως στόμα τῆς καθίστων τὴν νέαν ταύτην χαρίεσαν καὶ θελκτικὴν.

Ἐκκαλεῖτο Ζολάνδη καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ Καπελούζου, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε πατέρα.

Τίς ἦτο αὕτη;

Πρὸ δέκα καὶ πέντε περίπου ἐτῶν ὁ Καπελούζος παρητήθη τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. Εἰς τοὺς ἐρωτῶντας δ' αὐτὸν τὴν αἰτίαν, ἀπήντα ὅτι μετέβαινεν εἰς Βουργουνδίαν, ὅπως ἐξομαλύνῃ οικιακὰς τοῦ τινος ὑποθέσεις, ἀναφυσίσας ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἀδελφῆς του.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν, εἶδον αὐτὸν παρὰ τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἀντωνίου φέροντα ἐπὶ τῶν βραχιόνων του μικρὸν βρέφος καὶ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τινος ἀθιγγανίδος. Εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ, οἱ συστρατιῶται του ἐγέλασαν ἀπὸ καρδίας, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἠρώτησεν εἰρωνικῶς τὸν Καπελούζον ἂν ἡ κληρονομία, τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχε καταλίπει ἡ ἀδελφὴ του, ἐθήλαζεν ἔτι.

Ὁ Καπελούζος, ὀργισθεὶς, ἐπέπεσε διὰ τοῦ ξίφους του ἐπὶ τοῦ αὐθόδου ἐκείνου καὶ ἐφόνησεν αὐτόν.

Φθάσας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βιέθρης, ἐταματίτησεν ἐνώπιον τῆς οἰκίας, τὴν ὁποῖαν ἤδη γνωρίζομεν, ἠνέφξε τὴν θύραν, εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς ἀθιγγανίδος, καὶ εἶτα ἐκλείσεν αὐτὴν ἐπιμελῶς.

Τὴν ἐπαύριον οἱ γείτονες εἶδον κτίστας τινὰς κτιζόντας τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας τῆς οἰκίας καὶ οὐδεὶς ποτε ἐπανεῖδεν ἔκτοτε οὔτε τὴν γυναῖκα οὔτε τὸ βρέφος.

Δέκα καὶ πέντε ἀκριβῶς ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ Ζολάνδη ἐκλείσθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καπελούζου, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀφηγοῦμεθα τὰ συμβάντα ταῦτα. Διαρκεῦντος δὲ τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, αὕτη οὐδέποτε ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκείνης, οὐδ' εἶδεν ἄλλα πρόσωπα εἰμὴ τὸν Καπελούζον, τὸν Κορζὺ καὶ τὴν γραῖαν τροφὸν τῆς, ἧτις ἦτο βωβή, διότι κύριός τις, τοῦ ὁποῖου ἐμάντεῦε ποτε τὴν τύχην, ἐπιθυμήσας αὐτὴν καὶ μὴ τυχῶν ἀκροάσεως, ἀπέκουψε τὴν γλῶσσαν αὐτῆς.

Ὅτε ἡ Ζολάνδη, μικρὰ ἔτι, ἐκοιμάτο ἐντὶς τοῦ λίκνου τῆς, ὁ Καπελούζος ἐλάμβανεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἐθεώρει ἀγρίως· εἶτα δὲ, ὑψῶν κατ' αὐτῆς τὸν γρόνθον του,

— ὦ! τέκνον τοῦ προδότου καὶ τοῦ ἀθλήτου, ἐψιθύριζεν ὀργίλως, δὲν ἤξεύρω τί μὲ κρατεῖ! . . .

Καὶ τὸ βλέμμα του ἐσπινθηροβόλει ἀγρίως, ἐνῶ ἡ χεὶρ του κατεβιάζετο ἡσυχῶς.

— Ὅχι! ἐπανελάμβανεν, πρέπει καλλίτερον νὰ ζήσῃ . . . δὲν θὰ ὑποφέρῃ πολὺν καιρὸν . . .

Καὶ καθ' ὅσον τὸ παιδίον ἠῤῥαζανεν, ἡ ὀργὴ του κατὰ πολὺ ἠλαττοῦτο. Ἡῤῥαζανεν μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ τὴν ἀγαπὴν εἰς τὴν καρδίαν!

Ὅτε ὁ Καπελούζος εἰσῆρχετο, ρεμβὸς καὶ μελαγχολικός, ἡ Ζολάνδη ἔτρεχε πλησίον του, ἐλάμβανε τὰς χεῖράς του καὶ βουηθουμένη παρ' αὐτοῦ, ἀνῆρχετο μέχρι τοῦ στήθους του καὶ κατεφιλεῖ αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον.

Τότε ὁ Καπελούζος ἐνηγκαλιζέτο αὐτὴν τρυφερῶς.

— Πρόσεχε! . . . ὅπως κάμνεις, θὰ πέσης κάμμιν φορὰν . . . καὶ θὰ κτυπήσῃς.

Καί, περικλείων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν κατησπάζετο δακρύων ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Εἶτα, στρεφόμενος πρὸς τὴν Μεριμέ, τὴν τροφὸν τῆς, ἔλεγε μειδιῶν

— Ἐκαμε φρόνημα σήμερα, Μεριμέ;

Καὶ ἡ μὲν Μεριμέ ἐποίει πάντοτε νεύμα καταρπυκτικόν, ὁ δὲ Καπελούζος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του διάφορα ἀθύρματα καὶ ζαχαρωτά, τὰ ὁποῖα ἡ Ζολάνδη ἐλάμβανε μετὰ χαρᾶς καὶ ἔτρεχε πηδῶσα εἰς τὸ βᾶθος τοῦ κήπου.

Ὁ Καπελούζος ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλος τῆς Ζολάνδης. Τὴν ἔμαθε ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ ἐντελῶς.

Οὕτω διήλθον δέκα καὶ πέντε ὀλόκληρα ἔτη.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἴσως εἴπῃς, ὅτι ἐτέλεις πράξεις μετανοίας.

— Ἀκριβῶς. Ἡθέλησα νὰ δοκιμάσω ὀλίγον τί εἶναι θρησκεία καὶ ἡ πίστις μου ἐπανῆλθε· φθάνει πλέον οἱ κολόγηροι, τὰ ἀκάθαρτα ζῶα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ κύριος δὲ Μονσορώ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἐχαιρέτησε μετὰ σεβασμοῦ.

— Ἄ! ὑμεῖς εἰσθε, κύριε μεγάλε κυνηγέ; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Πότε θὰ καλέσεις ἡμᾶς εἰς τινὰ ὠραῖαν θῆραν;

— Ὅταν εὐαρεστηθῇ ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης. Μοὶ ἀνηγγέθη, ὅτι ἀνεφάνησαν πολλοὶ ἀγριοχοίροι εἰς Ἄγιον Γερμανὸν εἰς Λαίβ.

— Ὁ ἀγριοχοῖρος εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον ζῷον, εἶπεν ὁ Σχικῶ. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ὁ βασιλεὺς Κάρολος Θ' παρ' ὀλίγον ἐφονεύετο ὑπὸ ἀγριοχοίρου. Ἄλλως, αἱ λόγχοι εἶναι σκληραὶ καὶ βλάπτουν τὰς χεῖρας ἡμῶν. Δὲν ἔχει οὕτω, τέκνον μου;

— Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ προσέβλεψε βλοσυρῶς τὸν Σχικῶ.

— Καλέ! εἶπεν ὁ Γασκόνος πρὸς τὸν Ἑρρίκον, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ὁ μέγας κυνηγός σου συνῆντησεν ἕνα λύκον.

— Τί ἔννοεις;

— Ὅτι ἀπετυπώθη ἐπ' αὐτοῦ τὸ ρύγχος του, ὡς ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους· ἰδίως δ' οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι ἀπαράλλακτοι.

Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, ὠχριάσας, ἐστράφη καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σχικῶ.

— Κύριε Σχικῶ, δὲν ἔχω τὴν ἔξιν τῶν γελωτοποιῶν, διότι σπανίως διέτριψα εἰς τὴν αὐλήν, ἐπομένως σὰς παρειαδοποιῶ, ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ ταπεινοῦμαι ἐνώπιον τοῦ βασιλέως μου, μάλιστα δ' ὁσάκις πρόκειται περὶ τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἐστω, κύριε Μονσορώ· εἰσθε τὸ ἀντιθετον ἡμῶν, εἴτινες, ὄντες ἄνθρωποι τῆς αὐλῆς, ἐγελάσαμεν πολὺ μὲ τὸ τελευταῖον γελοῖον.

— Ὅποῖον γελοῖον; ἠρώτησεν ὁ Μονσορώ.

— Ὅτι διωρίσθητε μέγας κυνηγός· βλέπετε, ὅτι ὁ ἀγαπητός Ἑρρίκέττος μου, ἐὰν ἦναι ἦττον ἐμοῦ γελωτοποιός, εἶναι ὁμως τρελλότερός μου.

Ὁ Μονσορώ ἐξῆκόντισε φοβερὸν βλέμμα κατὰ τοῦ Γασκόνου.

— Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, προσθέτων ἔριδα· ἄς λαλήσωμεν περὶ ἐτέρου ἀντικειμένου.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἄς λαλήσωμεν περὶ τῶν θαυμάτων τῆς Παναγίας τῆς Σάρτρης.

— Σχικῶ, ὄχι βλασφημία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς αὐστηρῶς.

— Βλασφημίας ἐγώ; ἀπήντησεν ὁ Σχικῶ· λοιπὸν μ' ἐκλαμβάνεις ἄνδρα τῆς ἐκκλησίας, ἐνῶ εἶμαι ἄνηρ τοῦ ξίφους. Ἀπ' ἐναντίας, ἐγὼ σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι κακομεταχειρίζεσαι πολὺ τὴν Παναγίαν τῆς Σάρτρης.

— Πῶς τοῦτο;

— Ἡ Παναγία εἶχε δύο χιτῶνας, ἔχοντας τὴν ἔξιν νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε ὁμοῦ, οὐδ' ἐχώρισες αὐτούς. Ἐὰν ἦμην εἰς τὴν θέσιν σου, ἤθελον τοὺς ἐνώσει, Ἑρρίκε, οὕτω δὲ θὰ ὑπῆρχε πιθανότης νὰ τελεσθῇ θαῦμα.

Ὁ ἀπότομος οὗτος περὶ τοῦ χωρισμοῦ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης ὑπαινιγμὸς προὐκάλεσε τὸν γέλωτα τῶν φίλων τοῦ βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς ἐπίσης ἐτάνωσε τοὺς βραχίονας, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐμειδιάσεν.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν, τῇ ἀληθείᾳ, ὁ τρελλὸς ἔχει δίκαιον, εἶπε καὶ ἔστρεψε τὸν λόγον ἐπὶ ἐτέρου θέματος.

— Κύριε, εἶπε λίαν χαμηλοφῶνως ὁ Μονσορώ πρὸς τὸν Σχικῶ, εὐαρεστεῖσθε νὰ με περιμεινῆτε εἰς τὸ κενὸν ἐκείνου τοῦ παραθύρου, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆτε;

— Διατί ὄχι, κύριε; μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

— Λοιπὸν, ἄς ἀποσυρθῶμεν.

— Εἰς τὸ βᾶθος δάσους, κύριε, ἐὰν προτιμᾶτε.

— Ἀρκοῦσιν αἱ ἀστείότητες, διότι εἶναι περιτταί, ἀφοῦ οὐδεὶς ἔχει διαθέσιν νὰ γελάσῃ, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἀκολουθήσας τὸν προπορευθέντα Σχικῶ. Ὅτε δ' ἐφθασαν εἰς τὸ κενὸν τοῦ παραθύρου, εἰμεθα ἀντιμέτωποι, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν πρὸς ἀλλήλους τὴν ἀλήθειαν, κύριε Σχικῶ, κύριε τρελλέ, κύριε γελωτοποιέ· εἰς εὐπατρίδης σὰς ἀπαγορεύει, ἀκούσατε κελῶς, σὰς ἀπαγορεύει νὰ γελάσῃτε διὰ

λογαριασμόν του· σας προσκαλεῖ δὲ πρὸ πάντων νὰ σκέπτεσθε ὠρίμως πρὶν ἢ ὀρίζητε συνέντευξιν εἰς τὰ δάση, ὅπου, πρὸ μικροῦ, ἐπεθυμεῖτε νὰ με ὀδηγήσητε, διότι εἰς τὰ δάση φύονται συλλογὴ ράβδων, ὁμοίων πρὸς ἐκεῖνας, αἵτινες σας ἐλακοποίησαν ἐκ μέρους τοῦ κ. δὲ Μεγῆν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, χωρὶς νὰ δεῖξη συγχίνησιν, εἰ καὶ οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν ἐπιφόβως. Ἄ! κύριε, μοὶ ἐνθυμίζετε τί ὀφείλω πρὸς τὸν κύριον δὲ Μεγῆν· θέλετε, λοιπόν, νὰ γενῶ καὶ ἡμέτερος ὀφειλέτης, νὰ τάξω ὑμᾶς εἰς ἴσην μοῖραν καὶ νὰ ἔχω ἴσην πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην;

— Νομίζω, ὅτι λησμονεῖτε τὸν κυριώτερον τῶν δανειστῶν σας.

— Ἐκπλήττομαι, κύριε, διότι καυχῶμαι, ὅτι κέκτημαι ἀρίστην μνήμην· τίς εἶναι οὗτος ὁ δανειστής, σας παρακαλῶ;

— Ὁ κύρ Νικόλαος Δαυῖδ.

— Ὡ! πλανᾶσθε ὡς πρὸς αὐτόν, εἶπεν ὁ Σχικῶ με ἀπαίσιον γέλωτα· οὐδὲν πλέον τῷ ὀφείλω· ἐπληρώθη.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, τρίτος μετέσχε τῆς συνδιαλέξεως, ὁ Βουσύ.

— Ἄ! κύριε Βουσύ, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἔλθετε νὰ με βοηθήσητε ὀλίγον. Ἴδού ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, ὅστις με καταδιώκει, διότι με νομίζει ἔλαφον ἢ δορκάδ'· εἶπατε ὅμως αὐτῷ, ὅτι πλανᾶται, κύριε Βουσύ, διότι εἶμαι ἀγριόχοιρος καὶ ὁ ἀγριόχοιρος ἐπιστρέφει καὶ ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ κυνηγοῦ.

— Κύριε Σχικῶ, εἶπεν ὁ Βουσύ, νομίζω ὅτι ἀδικεῖτε τὸν κύριον μέγαν κυνηγόν, ἐκλαμβάνοντες ὅτι δὲν σας ἐκτιμᾷ δι' ὅ,τι εἴσθε, δῆλα δὴ ὡς ἀξίον εὐπατρίδην. Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κόμητα, λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ ἀναγγείλω ὑμῖν, ὅτι ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς ὑμᾶς.

— Πρὸς ἐμέ; εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἀνήσυχος.

— Πρὸς ὑμᾶς αὐτόν, κύριε, εἶπεν ὁ Βουσύ.

Ὁ Μονσορώ ἔρριψε πρὸς τὸν Βουσύ βλέμμα, δι' οὗ νὰ ἐρευνήσῃ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, ἀλλ' ἀνωφελῶς, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ μείδιμα τούτου ἐδείκνυον ἀκραν γαλήνην.

— Θά με συνοδεύσητε, κύριε; ἠρώτησεν ὁ μέγας κυνηγός.

— Ὅχι, κύριε, ἀλλὰ προτρέχω νὰ εἰδοποιήσω τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, ὅτι ὑπακούετε εἰς τὰς διαταγὰς του, ἐνῶ ὑμεῖς θέλετε ἀποχαιρετίσει τὸν βασιλέα.

Ὁ Βουσύ ἀπῆλθε, διολισθήσας, διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ δεξιότητος, μεταξύ τῶν συνωστισομένων αὐλικῶν.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζοῦ περιέμενεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐπαναγινώσκων τὴν γνωστὴν ἡμῖν ἐπιστολήν. Ἀκούσας δὲ θόρυβον καὶ νομίσας ὅτι προσήρχετο ὁ Μονσορώ, ἔκρυψε τὴν ἐπιστολήν.

Ὅτε ὅμως ἐπεφάνη ὁ Βουσύ, εἶπεν αὐτῷ ὁ δούξ:

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἐξοχώτατε, ἔρχεται.

— Οὐδὲν ὑποπτεύει;

— Καὶ ἂν ὑποπτεύη, ἐὰν προφυλάσσηται, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν εἶνε ὑμέτερον δημιούργημα, δὲν ἐξηγάγετε ὑμεῖς αὐτὸν ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ δὲν δύνασθε νὰ τὸν ἐπαναγάγητε εἰς τὸ μηδέν.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ὁ δούξ μετὸ κατὰ τὴν προσέγγισιν γεγονότων, καθ' ἃ ἔδει νὰ δεῖξη εὐσταθεῖαν, ἔμφροντι ὕφους του.

— Μήπως φαίνεται ὑμῖν ἡττον ἔνοχος ἢ χθές;

— Ἐκατοντάκις περισσότερον· τὰ ἐγκλήματα τοῦ μεγαλύνονται καθ' ὅσον ἀναλογίζεται τις αὐτά.

— Ἄλλως, πάντα συνοψίζονται εἰς ἓν μόνον σημεῖον· ἀπήγαγε, δι' ἀπάτης, εὐγενῆ νεάνιδα· ἐνυμφεύθη αὐτὴν δολίως καὶ διὰ μέσων, ἀναξίων εὐπατρίδην, ἐπομένως ὀφείλει αὐτὸς οὗτος νὰ αἰτήσῃ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, ἀλλως θέλετε αἰτήσῃ ὑμεῖς αὐτὴν ἀντ' αὐτοῦ.

— Τὸ ἀπεφάσισα.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς τῆς νεάνιδος, τοῦ πύργου Μεριδόρ, ἐν ὀνόματι τῆς Ἀρτέμιδος, ἔχω τὸν λόγον σας;

— Τὸν ἔχετε.

— Σκέφθητε, ὅτι εἰδοποίησα τὸν πατέρα καὶ τὴν θυγατέρα, ὅτι δ' ἐναγωνίως προσδοκῶσι τὴν ἐκβασιν τῆς μετ' ἐκεῖνου τοῦ ἀνθρώπου συνεντεύξεως ὑμῶν.

— Ἡ νεανὶς θὰ μείνῃ ἐλευθέρα, Βουσύ· σοὶ το ὑπόσχομαι ἐπισήμως.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐὰν το πράξητε, θὰ εἴσθε πραγματικῶς μέγας πρίγκηψ, ἐξοχώτατε.

Λαβὼν δὲ τὴν χεῖρα τοῦ δουκός, ἥτις εἶχε ὑπογράψει τόσας ψευδεῖς ὑποσχέσεις καὶ εἶχε παραβιάσει τόσους ὄρκους, ἤσπασθη αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἠκούσθησαν βήματα εἰς τὸν πρόδομον.

— Ἴδού, ἔρχεται, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἄς εἰσέλθῃ ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, ἀνέκραζεν ὁ Φραγκίσκος μετ' αὐστηρότητος, ἦν ὁ Βουσύ ἐθεώρησεν εὐοίωνον.

Ὁ Βουσύ ἐξῆλθεν, ἀλλὰ πρέμεινεν εἰς τὸν ἴκνωστον ἡμῖν διάδρομον, ὅπου ὁ Δελαμόλ, νύκτα τινά, μικροῦ ἐδέησε νὰ στραγγαλισθῇ ὑπὸ τοῦ Καρόλου Θ', τοῦ Ἐρρίκου Γ', τοῦ δουκός δ' Ἀλανσῶν καὶ τοῦ δουκός Γκιζῆ, διὰ τοῦ κομποσχοινίου τῆς βασιλομήτορος. Ὁ τε διάδρομος ἐκεῖνος καὶ τὸ μετ' αὐτοῦ συγκοινωνοῦν μεσόβαθρον τῆς κλίμακος ἦσαν, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, πλήρη εὐπατριδῶν, προσερχομένων νὰ χαιρετήσωσι τὸν δούκα.

Ὁ Βουσύ ἐτάχθη μετ' αὐτῶν, πάντες δ' ἔσπευσαν νὰ παραχωρήσωσιν αὐτῷ θέσιν, ἐνεκὰ τε τῆς ὑπολήψεως, ἥς αὐτὸς ἀπῆλαυε, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας τοῦ δουκός δ' Ἀνζοῦ. Ὁ εὐπατρίδης, ἀνευ ἐνδείξεως ταραχῆς τινος, περιέμενεν ἀπαθῆς τὴν ἐκβασιν τῆς συνεντεύξεως, ἐξ ἧς ἐξήρτητο ἡ εὐδαιμονία του.

Ἄφνης ἠκούσθη ἡ γνωστὴ φωνὴ τοῦ πρίγκηπος, ὡσεὶ διατάττοντος.

Ὁ Βουσύ ἀνεσκήρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ἄ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἰδού ὅτι ὁ

πρίγκηψ τηρεῖ τὸν πρὸς με δοθέντα λόγον.

Πλὴν οὐδεμία ἐτέρα κραυγὴ διεδέχθη τὴν πρώτην, ἐνῶ βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς αὐλικοῖς, οἵτινες ἠτένιζον ἀλλήλους, χωρὶς νὰ προφέρωσι λέξιν.

Ὁ Βουσύ, ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος, ἀμφιταλαντευόμενος μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου, ἐμέτρα τὰ λεπτὰ τετάρτου τῆς ὥρας.

Ἄφνης, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἠκούσθησαν ἐξερχόμενοι τοῦ δωματίου φωναὶ εὐθυμοί.

Ὁ Βουσύ ἐγίνωσκεν, ὅτι ὁ δούξ ἦτο μόνος μετὰ τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ καὶ ὅτι, ἐὰν ἡ συνδιάλεξις των ἠκολούθει τὸν φυσικὸν ροῦν αὐτῆς, οὐδαμῶς ἔδει νὰ ἦναι φαιδρά.

Ἐκείνη ἡ γαλήνη προῦξενήσεν αὐτῷ φρίκην.

Μετ' ὀλίγον, αἱ φωναὶ ἐπλησίασαν, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἀνηγέρθη καὶ ὁ Μονσορώ ἐξῆλθεν, ὀπισθοβατῶν καὶ χαιρετῶν. Ὁ δούξ δὲ συνάδευσεν αὐτόν μέχρι τῆς φλίας τῆς θύρας, εἰπὼν:

— Ὑγειαινείτε, ἡμέτερε φίλε. Εἶναι, λοιπόν, ἀπεφασισμένον.

— Ἡμέτερε φίλε, ἐπιθύρῃσεν ὁ Βουσύ, τί σημαίνει τοῦτο;

— Ὡστε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ, βλέπων πάντοτε πρὸς τὸν πρίγκηπα, ἡ γνώμη τῆς Ὑψηλότητος εἶναι, ὅτι τὸ προτιμώτερον μέσον εἶναι νῦν ἡ δημοσιότης.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ δούξ, αὐτὰ τὰ μυστικά εἶναι παιδαριώδη παιχνίδια.

— Τότε, ἄμα τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ, εἶπεν ὁ μέγας κυνηγός, θέλω παρουσιάσει αὐτὴν πρὸς τὸν βασιλέα.

— Προβῆτε ἀφόβως, θέλω πρῆτοιμάσει τὰ πάντα.

Ὁ δούξ ἐκλινε καὶ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ.

— Ἐτελείωσεν, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη οὗτος.

Ὁ Μονσορώ ἐχαιρέτησεν ἐκ νέου τὸν δούκα, ὅστις, μὴ βλέπων τὸν Βουσύ, κρυπτόμενον ὑπὸ τῶν πτυχῶν παραπετάσματος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐκρατεῖτο, ἵνα μὴ πέσῃ, ἐξήταζε τοὺς περιεστῶτας.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Μονσορώ, στραφεὶς πρὸς τοὺς περιμένοντας ἀκρόασιν εὐπατρίδας, οἵτινες προσέκλινον ἤδη ἐνώπιον τῆς ἀνατελλούσης εὐνοίας, τῆς ἐπισκιαζούσης τὴν ὑπὲρ τοῦ Βουσύ εὐνοίαν, κύριοι, ἐπιτρέψατε ν' ἀνακοινώσω ὑμῖν μίαν εἰδήσιν: Ὁ ἐξοχώτατος μοὶ ἐπιτρέπει νὰ καταστήσω γνωστὸν τὸν γάμον μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀρτέμιδος δὲ Μεριδόρ, συζύγου μου πρὸ μηνός καὶ πλέον, τὴν ὁποίαν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα αὐτοῦ, θέλω παρουσιάσει ἀπόψε εἰς τὴν αὐλήν.

Ὁ Βουσύ ἐκλονίσθη· εἰ καὶ τὸ κτύπημα δὲν ἦτο ἀπροσδόκητον, οὐχ ἡττον ὑπῆρξε τόσῳ ἀσφαλές, ὥστε νὰ συντριψῇ αὐτόν.

Τότε προέβαλε τὴν κεφαλὴν, αὐτὸς δὲ καὶ ὁ δούξ, ὡχροὶ ἐνεκεν ἀντιθέτων αἰσθημάτων, ἀντήλλαξαν βλέμμα περιφρονήσεως μὲν ἐκ μέρους τοῦ Βουσύ, τρόμου δ' ἐκ μέρους τοῦ δουκός δ' Ἀνζοῦ. **Δμλ.**

Ἐπεται συνέχεια.

Η ΜΕΡΑ ΓΑΜΩΝ

Διήγημα Α. Garreau.

Ἐπὶ τῆς ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγγλίᾳ οδοῦ τῆς Τολόσης πολυάριθμα ὄχηματα ἴσταντο πρὸ πεφωταγωγῆς τῆς οἰκίας, ἣν δούλοι ἐν σπουδῇ διεύχοντο.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ πρὸ μικροῦ εἶχε τελεσθῆ γάμος καὶ διὰ τοῦτο πάντες διεσκέδαζον, ὡς ἀρμόζει κατόπιν παρομοίας ἑορτῆς.

Ἰπὸ τὴν στοάν τῆς θύρας, ἴσταντο γυνή, ἐπιμελῶς κεκαλυμμένη διὰ μεγάλου μέλανος σαλλίου. Μακρὸς πέπλος ἀπέκρυπτε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς πάντων, ἀλλ' ἠδύνατο τις νὰ μαντεῖσθῃ ἐκ τῶν ἀνιπάσεων τοῦ στήθους καὶ τῆς σπασμώδους δονήσεως τῶν ὤμων αὐτῆς, ὅτι ἡ ἀτυχῆς γυνὴ ἀλόλυσεν.

Ἐπανειλημμένως ἦδη εἶχεν εἰσέλθει ἐν τῇ παρῶν τῆς οἰκίας, ἀλλὰ κατεχομένη ὑπὸ ἀκατανόητου φόβου, ἐπανήρχετο πάραυτα καὶ ἐκρύπτετο ἐν τῇ σκοτειντέρᾳ γωνίᾳ τῆς ἐξωτερικῆς θύρας.

Ἐν τσοῦτω, οἱ φαίδιμοὶ ἦχοι λαμπρᾶς μουσικῆς κατέκλυζον τὰ ὦτα αὐτῆς, οἱ θορυβώδεις γέλωτες, ὁ ἔρρυθμος θόρυβος τῶν βηματικῶν ζωνηροῦ στροβίλου, ἡ ἀκατάσχετος βοή τοῦ πολυαριθμοῦ πλήθους, πάντα ταῦτα ἀκούσιμα ἐξῶθεν τῆς οἰκίας, συνέτριβον τὴν καρδίαν τῆς ἀτυχῆς γυναικός.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἔλεος χαμηλοφώνως, πρέπει ἐν τούτοις νὰ τῷ ὀμιλήσω!... Τὸ στήθος μου καίει! Ἰπὸ φέρω τρομερὰ! Ἄχ! δὲν εἶμαι πορὸν ν' ἀποθάνω, χωρὶς νὰ ἤξεύρω ποῖον θά εἶνε τὸ μέλλον τοῦ τέκνου μου!... Καὶ ὁ καιρὸς περνᾷ!... Μετ' ὀλίγον αἱ δυνάμεις θὰ μ' ἐγκαταλείψουν!... Ἄχ παιδί μου! παιδί μου!...

Ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης νέν ἄρρως ἀντλήσασα ἠγύνη εἰσῆλθεν ἀπεφασιστικῶς ἐν τῇ παρῶν.

— Ὀδηγήσου με εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ αὐθέντου σου, εἶπεν εἰς τὸν πρῶτον δούλον ἐν συνήντησε.

— Θελέτε νὰ γελᾶσθε, νομίζω! ἀπεκρίθη ὁ δούλος ὑψώσας τοὺς ὤμους. Ὁ αὐθέντης χορεύει καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐνοχλήσω αὐτὴν τὴν ὥραν.

— Μὲ... περιμένει!... Ναί... εἰπέ τῷ ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖον περιμένει... εἶνε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπέλαβεν ἡ γυνὴ ἐρυθρῶσασα διὰ τὸ ψεῦδος αὐτῆς.

— Εἰν' ἀλήθεια;... σὰς περιμένει; Λοιπὸν ἐλάτε! Καὶ ὁ δούλος τὴν ὀδηγήσεν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς οἰκίας, ἐν ᾧ ὁ θορυβὸς τῆς ἑορτῆς μόλις ἤκούετο.

Μένεσασα μόνῃ ἡ γυνὴ ἔρριψε περὶ αὐτὴν βλέμμα περιεργείας. Πᾶν δὲ τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐνεφάνε πλοῦτον καὶ πολυτέλειαν.

— Ἄχ! ἀνέκραξε μετ' ἀφάτου τρυφερότητος, ἄχ! τόσα πλοῦτη ἐδῶ καὶ ἐν τούτοις διαπράττεται ἔγκλημα!... καὶ τόσαι στερήσεις ἐκεῖ, ὅπου εἶνε τὸ θῆμα!

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ, ἀνὴρ παρουσιάζετο πρὸ τῆς ἀγνώστου, ἣτις ἀφαιρέσασα τὸν πέπλον τῆς, ἀπεκάλυψε τὸ ὄργρον καὶ ἀδύνατον πρόσωπὸν τῆς, καὶ τοὺς ὑγροὺς καὶ ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρῶν ὀφθαλμοῦς τῆς.

Ἡ γυνὴ αὐτῆ, μετ' ὅλην τὴν τρομερὰν ὀδύνην, εἰς ἣν ἐφάνετο βεβηλωμένη, ἦτο ἐπὶ ὥρα. Ἡ τοῦ ἀπελπισμοῦ κατῆρεια, διακεχυμένη ἐφ' ὄλων αὐτῆς τῶν χαρακτηριστικῶν, προσέθετεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆ ἀπαράμιλλον θέλγητρον ἀκουσίως δὲ ἠσθάνετο τις λατρεῖαν πρὸς τὸ ἀτυχῆς τοῦτο πλάσμα, συντριβὴν ὑπὸ τῶν θλίψεων καὶ μαρναθῆν ὑπὸ τῆς μετανοίας.

Ἰδὼν αὐτὴν ὁ νεανίας ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπληξῆς· αἰσθηθεὶς δὲ φέρουσι καὶ τύφους συνειδότος ἐπεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ πάραυτα ἀπισθοχώρησεν ἐντρομος ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἀθλιότητος ταύτης, ἣν ἀναμφιβόλους ἀδύνατον θὰ ἦτο ὁ αἴτιος.

— Δυσκολεῖσθε νὰ μ' ἀναγνωρίσητε, δὲν εἶνε ἀλήθης; ἐπιθύρησεν ἡ γυνὴ μετ' ἐπιπληκτικοῦ τόνου βεβασμένη; γλυκύτητος.

Ὁ νεανίας ἐταπεινώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ οὐδὲ λέξιν προσέθεσεν.

— Ὡ! μὴ φοβείσθε, ὑπέλαβεν ἡ νεανίας, μήπως σὰς βαρύνω διὰ παρακαίρων παραπόνων καὶ ἀνωφελῶν ἐμπλήξεων!... Ἄχ, ὄχι!... ἠξεύρω τὰ πάντα καὶ δὲν σας μέμφομαι διὰ τίποτε!... Ἐξ ἐναντίας ἠγχαριστήσθη εὐλικρινῶς διὰ τὴν εὐ-

τυχίαν σας. Ἀπὸ πολλοῦ εἶμαι ἐγκαταλειμμένη εἰς τὸ αἶσχος, εἰς τὸ ὅποιον μ' ἐρρίψατε! Ἰπὴρξᾶ ἔνοχος καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ τιμωρηθῶ... Παρεδέχθην χωρὶς ποτε νὰ παραπονεθῶ, τὸ ἤξευρετε, τὴν φρικώδη θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν μ' ἐφέρατε!... Διὰ σὰς, ἔφυγα ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος πατρὸς μου καὶ ἀπεμακρύνθην τῶν φιλημάτων τῆς μητρός μου... Ἐγείνα κκαὶ θυγάτηρ καὶ ὁ Θεὸς ἔπρεπε νὰ με τιμωρήσῃ... ὑποτάσσομαι!... Ἀφῆκα ὄνομα, τὸ ὅποιον δὲν ἤξευρετε πλέον νὰ φέρω! Ἐπεινάσα, καί... ποτὲ δὲν ἤλιον νὰ σας παράω εἰς τὰς ἐορτάς; καὶ τὰ διασκέδᾶσαι σας! Δὲν προσεπάθησα διόλου νὰ σας ἐλκύσω... τί μὲ ὠφελεῖ ὁ εἰς σας;... ἀφοῦ τοῦτον μόνον εἴχετε νὰ μὲ προσφέρητε!... Δὲν σας ὑπενηθύνισα τοὺς λησμονηθέντας ὄρκους σας!... Ὅτε εἶδον ὅτι μ' ἐγκατέλειψατε, ἔκλαυσα μόνον... ἀνεμνήσθη!... Ἄλλᾳ, εἶμαι μήτηρ, κύριε, καὶ τὸ τέκνον αὐτὸ δὲν θὰ ἔχει μετ' ὀλίγον κανένα εἰς τὸν κόσμον... ὁ ὅτι ἐγὼ... πλησιάζω ν' ἀποθάνω!

Τῷ ὄντι, ἀπὸ τινων στειγῶν, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀτυχῆς γυναικὸς ἠλλοιώθησαν φρικώδως. Ἰόχρους πέπλος περιεκύκλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐγένοντο ὠχρότατα.

— Τί ἔχετε; εἶπεν ὁ νεὸς πλησιάζσας ἵνα τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Τίποτε!... Ὡ!... Μοιχόμενον ἀκόμη ὀλίγα στιγμῆ!... Ἄχ! θέλετε νὰ μὲ ἀκούσητε! Κατενίκησα τὴν πρὸς σὰς ἀνεπάθειάν μου, καὶ ἤλθον νὰ σας ἐρωτήσω... τί θὰ κάμετε ἐπὶ τέλους... διὰ τὸ τέκνον σας;

— Ἄλλᾳ, ἐπιθύρησεν ὁ νεὸς μετὰ στενοχωρίας, ἡ νέα μου θέσις... δὲν θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ κίμω, δι' αὐτὸ, ἐν τῷ φανερῷ τοῦλάχιστον... ὅτι ἐπιθυμῶ!... Ἐννοεῖτε ὅτι τὰ νέα μου καθίχοντα!...

— Ἄ! μὴ βλασφημεῖτε, κύριε!... τὸ καθῆκον πάντοτε διὰ σὰς ὑπῆρξε λέξις ἀνευ ἀξίας, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐννοίας!... Δὲν ἔχω βεβαίως τὸ δικαίωμα νὰ φανῶ αὐστηρᾶ, ἐγὼ... ἡ ὁποία... παρεγγύρισα τὸ ἰδικόν μου!... Τοῦλάχιστον ἐστὶ εὐλικρινῆς, κύριε, εἰπέτε καλλίτερον, ὅτι ἀφοῦ κατεστρέψατε, περιεφρονήσατε καὶ ἐγκατέλειψατε τὴν μητέρα, θέλετε ἐγκαταλείψαι, περιφρονήσαι καὶ καταστρέψαι καὶ τὸν υἱόν! Καὶ ὅμως τὸ τέκνον τοῦτο, κύριε, εἶνε ἰδικόν σας! Καὶ ἐγὼ, διὰ νὰ κίμω δι' αὐτὸ τὴν τελευταίαν θυσίαν, τὴν ὁποῖαν ἠδύναμαι, ἤλθον νὰ σας ἱκετεύσω νὰ φροντίσητε διὰ τὴν τύχην του!... Τίποτε δὲν δύναται νὰ θυσιάσῃ μία μήτηρ περισσώτερον τῆς ζωῆς τῆς!... καὶ ἐγὼ, κύριε, βλέπουσα τὴν ἀνάξιν ἐγκαταλείψαι, ἐσκέφθη ὅτι δυνατόν νὰ δεῖξητε μίαν ἡμέραν πρὸς τὸ τέκνον σας τὰ αἰσθητά, τὰ ὁποῖα ἐδείξατε πρὸς ἐμέ!... ἀδυστάκτως ἐπίστευσα ἐμπόδιόν τι εἰς τὸ μέλλον ἐκ τῆς ἠθικῆς σας καὶ... διὰ τοῦτο... ἐδήλητηρῆσθην!...

— Δυστυχῆ! τί ἐκάματε.

— Δυστυχῆ! εἰ μὲ καθηγορεῖτε, διότι ἐκουσίως ἀποθνήσκω;... Ἐχετε δικαίον, ἀφοῦ ἡ ζωὴ ἦτο δι' ἐμὲ τόσον φαίδρα καὶ γλυκεῖα!... ὁ κόσμος μοὶ παρέτεχν ὄλας τὰς ἠδονάς!... ἡ κοινωνία μὲ περιεστοίχισε διὰ τσοῦτων τιμῶν!... ἀφοῦ ἐπὶ τέλους!... ἤμην τὸ ἀντικείμενον τσοῦτης στοργῆς!... Ἄχ! ἄχ! πιστεῦσατέ με, κύριε, ἡ θύσια αὐτὴ εἶνε ἐλαχίστη, προπάντων ἐάν δύναται νὰ σας πείθῃ νὰ δεῖξητε διὰ τὸν υἱόν σας ὀλίγον... πατρικὸν ἐνδιαφέρον, καθὼς ἄλλοτε εἰδείξατε διὰ τὴν μητέρα του!

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ νεὸς μετ' αὐθούσης ἀνησυχίας, ὁποῖα ὀλεθρῆ φαντασία!... Ὅτ' ἐσκέφθητε οὗτ' ἐπράξατε ποτὲ καθὼς πάντες οἱ ἄνθρωποι! Δὲν βλέπετε, δὲν ἐννοεῖτε πόσον μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ δεῖξω τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον μοὶ ζητεῖτε... διὰ τὸν υἱόν σας, μετὰ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς νέας μου θέσεως!... Δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ πιστεύσω εἰς τὴν φρικώδη ἀποκάλυψιν τὴν ὁποῖαν ἐκάματε!... ὅτι ἐδῆλ...

— Ἀρκεῖ!... ἀρκεῖ, κύριε!... σὰς ἐννοῶ κάλλιστα!... Ἐγκατέλειψατε ταλαιπώρον κόρη, ἀφοῦ πρῶτον τὴν διεσθεῖρατε τὴν ἀφῆκατε μόνην ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πατρικῆς ἀρᾶς τὴν περιφρονήσατε ἀφοῦ

σὰς ἀγάπησε καὶ ἐνεπιστεύθη... Ἄχ! ταῦτα δὲ πάντα προέρχονται ἐκ τῆς κατῆς σας καρδίας!... Ἄλλ' ἀρνεῖσθε προστασίαν, ἐπαγούρησιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸ πλάσμα τὸ ὁποῖον ἐδώκατε τὴν ζωὴν αὐτὸ εἶνε... ἀνανδρον...

— Κυρία!

— Ἄχ! δὲν φοβοῦμαι νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν!... διότι ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον... ἀλλὰ θέλω, τὴν τελευταίαν στιγμὴν, νὰ σας ἐπιδαρῶν δι' ὄλων τῶν ἀφῶν, τὰς ὁποίας ἀξίζει, οὐχὶ ὁ ἀχάριστος ἐραστής, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδώκα ἴτα πάντα, ἀλλ' ὁ ἀφιλότικνος πατήρ, ὅστις κρύπτει ὑπὸ τὸ πρόχημα ὑποκριτικοῦ καθήκοντος τὰ κακὰ αἰσθητά, ἐκ τῶν ὁποίων πλημμυρεῖ ἡ καρδία του!...

Ἐξαντληθεῖσα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, καὶ τῆς οἰδύνης, ἡ ἀτυχῆς μήτηρ ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ ἐπ' ὀλίγον, ἐνῶ ὁ ἀρχαῖος αὐτῆς ἐραστής μὴ ἤξευρον τί νὰ ἀποκριθῆ εἰς τὰς δικαίας μομφὰς τῆς δυστυχῆς νεανίδος, ἔβλεπε μετ' ἀγωνίας τὴν ταχέαν ἀλλοίωσιν τῆν γενομένην ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ταλαιπώρου ἐγκαταλειμμένης γυναικός.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ἡ γυνὴ, ὀλοῦζουσα, δὲν ἠδύναμαι ἐν τούτοις, ὦ Θεέ μου! νὰ κάμω περισσώτερον ἀφ' ὅτι ἔκαμα!... Προσφιλῆς τέκνον, τί θ' ἀπογείνης τώρα;... Ὡ! ὅτι μ' ἐπανεύρησ εἰς τὸν οὐρανόν!... Αὐτὸ ἴσως θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον! Νὰ ζῆσῃς ἐγκαταλειμμένη, θὰ εἶνε παραπολύ λυπηρόν!... Καὶ τίς θὰ φροντίξῃ διὰ σέ;

— Ἐγὼ; εἶπε νεανίας, ἐξελθούσα ἀφηνιδίως τῆς θύρας. Τὴν φωνὴν ταύτην ἀκούσας ὁ νεανίας ἐστράφη καὶ ἐγένετο κάτωχρος, διότι ἡ νεανίας αὐτῆ, ἦτο ἐκείνη, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχεν ὀδηγήσει εἰς τὸν βωμόν.

Ἡ νεαρὰ σύζυγος ἦτο ὠραία. Οὐδὲν ἀγνότερον καὶ ἀγγελικώτερον τοῦ βλέμματος τῶν μελανῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν. Κλάδος ἀνθέων χρυσομηλέας ἤμειρετο ἐκ τῆς κόμης αὐτῆς, ὁποῖον πέπλος καθήρχετο μέχρι τῶν ποδῶν τῆς. Ἀπεστράφη τοῦ συζύγου τῆς μετ' ἀγανακτήσεως καὶ ἀπεγβείας καὶ προηγήσασα πρὸς τὴν ἀτυχῆ, ἣς αἱ δυνάμεις ἐξηντιλοῦντο μετὰ τρομακτικῆς ταχύτητος, τῇ εἶπεν:

— Τὰ πάντα ἤκουσα, κυρία, ἠξεύρω πόσον ἠπατήθητε καὶ ἐννοῶ ὅτι ὑποφέρετε. Συνεξέυθη αὐτὸν διὰ νὰ ὑπακούσω μόνον εἰς τὸν πατέρα μου... Οὐδέποτε τὸν ἠγάπησα, καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας αὐτῆς δὲν τὸν ἐκτιμῶ πλέον!... Ἄλλ' ἐάν ὁ ἔνοχος δὲν τολμᾷ νὰ ἐπανορθώσῃ τ' ἀδικημάτα μου, ἐξασφαλίζω τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ σας... ὅστις εἶνε καὶ ἰδικός του, ἐγὼ, κυρία, ἀναλαμβάνω τοῦτο... τὸν υἱοῦσῶ! Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, τὸ τέκνον τοῦτο θὰ βασισηθῇ, ἐν μὴ ἐπὶ τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν περιποιήσεων μητρός καὶ μητρός ἀφρωσιωμένης, πιστεῦσατέ με!... Σὰς ὑπόσχομαι τοῦτο δημοσίως, ὡς ἠρκύζομαι εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ τῷ εἶμαι διὰ παντὸς ἔξην μετ' ὄλων τὸν συνδέοντα ἡμᾶς δεσμόν... Καὶ αἱ ὑποσχέσεις μου, κυρία, εἶνε ἱεραὶ!

Ἡ ἀτυχῆ γυνὴ μὴ δυναμένη ν' ἀποκριθῆ ἐρρίφη εἰς τοὺς πόδας τῆς νεαρᾶς συζύγου καὶ δραξαμένη τῆς χειρὸς αὐτῆς, τὴν κατέβρεξε διὰ δακρῶν, δεικνύουσα αὐτῇ συγγρόνως τὸν οὐρανόν, ἵνα ἐπικαλεσθῆ τρόπον τινα, τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς.

Προσεπάθησε νὰ ψιθυρίσῃ λέξεις τινὰς, ἀλλὰ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετὰ φοβερῶν πόνων.

Ἡ νεαρὰ σύζυγος ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῆς, υἱοθετήσασα τὸ τέκνον τοῦ συζύγου τῆς.

Ὁ σύζυγος ὅμως εἶχε παρηγοριᾶν διὰ τὴν ὀλιγορίαν καὶ τὰς περιφρονήσεις τῆς συζύγου του εἰς τὰς περιηγήσεις. Τὸν συννητήσαμεν τὸν παρελθόντα μήνα, ἐν Παρισίῳ ἐν τινι θεωρείῳ τοῦ Μελοδράματος.

Ἀλέξαντος ἦδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ὀριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ προπληρῶσονται.